

สองร้อยยี่สิบห้า

นัดหมาย

วันที่สิบสองเดือนแปด ช่องเต้เสด็จออกจากพระราชวังฤดูร้อนใน
ซียวนและกลับคืนสู่พระราชวังต้องห้าม

เบื้องหน้าขบวนกลับสู่วังหลวงมีทหารองครักษ์กองฉีเส้วคอยเปิดทาง
ด้านหลังมีองครักษ์จินอู่คอยพิทักษ์ ระยะทางเพียงไม่กี่สิบลี้ที่ขบวนเสด็จ
กลับยิ่งใหญ่เกรียงไกร ธงทัพโบกสะบัดพลิวไหว ยามทหารที่อยู่เบื้องหน้า
เคลื่อนเข้าสู่ประตูวังหลวง ทหารที่อยู่ด้านหลังยังมีทันออกจากเขตพระราชวัง
ฤดูร้อนด้วยซ้ำไป ภาพนี้ทำให้ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ที่รายล้อมอยู่ไกลๆ พากัน
ชื่นวีวิพากษ์วิจารณ์ด้วยความตื่นตาตื่นใจไม่หยุด

หลังจากซึ่งไม่สะสางกิจธุระเรียบร้อยและเตรียมที่จะเดินทางออกนอก
พระราชฐาน วังเก้อ... บุตรชายบุญธรรมของวังหยวนก็เชิญเข้าไปยังตำหนัก
ฉือหนิง

พระสนมหนึ่งผู้เป็นพระมารดาแท้ๆ ขององค์หญิงจิ่งผู้ประทับรออยู่
ด้วยเช่นกัน นางนั่งยิ้มพรายอยู่ข้างกายไทเฮา เมื่อเห็นว่าซึ่งไม่เข้ามาก็นำกาย
ไปกระซิบข้างพระกรรณไทเฮาสองสามประโยค

ไทเฮาพยักพืดด้วยรอยยิ้มกว้างขณะทอดพระเนตรเขาอย่างมีเมตตา

“อิงกั้วกง สุขภาพเป็นอย่างไรบ้าง” ไทเฮาเรียกซ่งโมให้เข้าไปหา และสนทนาเรื่องในครอบครัวของเขาย่างเป็นกันเอง

ในเวลาปกติพระสนมหนึ่งดูจะนุ่มนวลอ่อนโยน กระทำการใดล้วนแต่คล้อยตามผู้อื่น คิดไม่ถึงเลยว่าในเวลาสำคัญกลับเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ถึงเพียงนี้ เพิ่งกลับถึงวังหลวงก็รีบมาเข้าเฝ้าไทเฮาเสียแล้ว

‘ดูที่ว่าข้าจะประเมินบรรดาสนมนางในวังหลังเหล่านี้ต่ำไปเสียแล้ว!’ ซ่งโมเตือนตัวเองในใจ ขณะเดียวกันก็ยิ้มบางอย่างอ่อนน้อมยามตอบคำถามของไทเฮา

ไม่นานนักสองเขากับพระสนมซู่ก็รีบรุดมา

เมื่อเห็นซ่งโม สองเขาก็ยิ้มยิ้มพลางพยักหน้าทักทาย ส่วนพระสนมซู่กลับประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง สายตาที่มองพระสนมหนึ่งเผยแววดูแคลนออกมาเล็กน้อย

ซ่งโมไม่เอ่ยปากขึ้นเป็นเป้าสายตาอยู่ที่นี้ ยิ่งไปกว่านั้นเขาไม่อาจพัวพันข้องเกี่ยวกับคนเหล่านี้ได้อีกแล้ว เขาจึงยิ้มบางพลางโค้งคำนับ หลังจากตอบคำถามอีกสองสามประโยคก็ขอตัวลากลับไปยังจวนอิงกั้วกง

ทว่าเหยียนเฉิงกลับบอกเขา “เมื่อเช้าอิงกั้วกงยื่นฎีกา เวลานั้นเดินทางไปเข้าเฝ้าฝ่าบาทที่วังหลวงแล้วขอรับ”

ซ่งโมเอ่ยกล่าวหัวเราะ “เขาเข้าวังเพื่อไปกราบทูลฝ่าบาทเรื่องการหมั้นหมายของข้ากับสกุลโต้วกระมัง”

หากมีราชโองการลงมา แต่เขาได้หมั้นหมายกับโต้วเจ้าไปแล้ว เช่นนั้นมิทำให้ราชโองการของฮ่องเต้กลายเป็นเรื่องน่าชวนหัวไปหรือไร... หากสกุลซ่งต้องถอนหมั้นกับสกุลโต้วเพราะเหตุนี้ ราชสกุลคงไม่พ้นถูกตราหน้าว่า ‘บีบบังคับขุนนางให้เป็นราชบุตรเขย’ แต่ถ้าสกุลซ่งไม่ถอนหมั้นกับสกุลโต้ว คักดีศรีของราชสกุลยังจะหลงเหลืออยู่อีกหรือไร

ทางด้านฮ่องเต้ที่เพิ่งกลับมาประทับที่วังหลวงได้ไม่นานทราบว่าจะมีซ่งโมมาขอเข้าเฝ้า เมื่อใคร่ครวญว่าอีกฝ่ายอาจกลายเป็นหนึ่งในประยูรญาติของ

พระองค์ในอนาคต ก็ทรงตั้งฎีกาที่องคัรัชทายาทนำมาถวายไว้ด้านข้างแล้ว ออกไปพบช่งอี่ซุนก่อน

ทว่าพระองค์ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า เหตุที่ช่งอี่ซุนจะมาเข้าเฝ้าอย่าง รีบร้อนก็เพื่อจะขอพระราชทานอนุญาตให้ช่งโม่หยุดงานต่ออีกสักสามสี่วัน

“เจ้าเอ๋ยเช่นนี้ก็หมายความว่าเจ้ากับสกุลโต้วได้เขียนหนังสือขอตกลง แต่งงานกันไว้แล้ว ทั้งยังกำหนดฤกษ์มงคลสมรสเอาไว้ในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือน นี้อย่างนั้นหรือ” ฮองเต้เหยียดพระวรกายบนเตียงเตาหลังใหญ่ สายพระเนตร ที่ดูพรา่เลื่อนเพราะเสวยน้ำจัณฑ์มากเกินไปพอดิกลับทอประกายวาวขึ้นมา สุธเสียงก็รัวเร็วขึ้นอย่างชัดเจน “เช่นนั้นไม่เท่ากับเจ้ากับโต้วหยวนจี้จะกลายเป็นญาติต้องกันหรือ โต้วหยวนจี้ผู้นี้เ็นจริงไม่เคยเปรยเรื่องนี้กับเจิ้น เลยสักคำ!”

ช่งอี่ซุนรีบกราบทูล “กระหม่อมจะกล้ารบกวนความสงบของฝ่าบาทด้วย เรื่องภายในจนได้อย่างไรพะย่ะค่ะ”

ฮองเต้ไม่ตรัสวาจาได้อีก เพียงแค้โบกพระหัตถ์ให้เท่านั้น ช่งอี่ซุนจึง ผละถอยไปอย่างนอบน้อม

สีพระพักตร์ของฮองเต้เคร่งขรึมทันใด

วังเก้อเดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มเคลี่ว้างเต็มใบหน้า “ทูลฝ่าบาท ไทเฮา เจริญพระองค์ไปร่วมสนทนาพะย่ะค่ะ” ทั้งยังเสริมอีก “ฮองเฮา พระสนมหนึ่ง พระสนมซุก็ประทับที่นั่นด้วยพะย่ะค่ะ”

วังหยวนที่ปรนนิบัติอยู่ข้างพระวรกายอดดลิ่งตาใส่อีกฝ่ายไม่ได้

วังเก้อชะงักอึ้ง

ฮองเต้ทรงปิดพระหัตถ์กวาดฎีกาบนโต๊ะทรงงานทิ้งด้วยความซุ่นซิ่ง พระทัย

หลังจากขับเหง้อบนขมับจนแห้งแล้ว ช่งอี่ซุนก็เดินทางกลับจวน เมื่อ ได้ยินว่าช่งโม่กลับมาแล้ว เขาจึงสั่งให้บ่าวรับใช้ไปเรียกบุตรชายมาพบ

หากยังไม่รู้ว่าตนได้หมั้นหมายกับสกุลใดแล้ว อีกฝ่ายต้องทำสีหน้านำดูชม
มากเป็นแน่

ซึ่งอิฐุ่นอดเผยรอยยิ้มพึงพอใจออกมาไม่ได้ แต่จู่ๆ บ่าวรับใช้ก็กลับมา
รายงาน “ชื่อจื่อออกไปแล้วขอรับ”

ประหนึ่งกำลังรำสราฯขณะเหยียบย่างไปบนมวลหมู่เมฆา ทว่ากลับถูก
กระบองเหล็กฟาดตีระจอนร่วงหล่นลงมาจากปุยเมฆ

ซึ่งอิฐุ่นคำรามลั่น “เจ้าพวกโง่! แล้วชื่อจื่อไปที่ใดกัน”

บ่าวรับใช้ตัวลั่นเทาไปทั้งกาย ปากก็เอ่ยด้วยความหวาดเกรงพรันพรึง
“บ่าวเองก็ไม่ทราบเช่นกันขอรับ คนของเรือนเจี้ยจื่อเอ่ยเพียงว่าชื่อจื่อออกไป
พบสหาย ทว่าเป็นผู้ใดบ่าวก็ไม่กล้าสอบถามขอรับ” เขาเอ่ยพึมพำ ห่อไห้สลลง
อย่างช่วยไม่ได้ ทำทางราวกับเตรียมใจที่จะถูกทูปตีก็มีปาน

ซึ่งอิฐุ่นขุนเคื่องเสียดจันหน้าอกกระเพื่อมขึ้นลง เขาลองใคร่ครวญอยู่ครู่
ทว่าสุดท้ายก็ไม่ได้ถือสาหาความบ่าวรับใช้รายนี้

ในเวลาเดียวกันนี้ซึ่งไม่กำลังเร็นกายอยู่ในเงามืดของแมงไม้ รอนจ
กระทั่งบ่าวแรงงานเฝ้าเวรยามดึกสองคนเดินพูดคุยกระซิบกระซาบผ่านไป เขา
ถึงได้หยิบหินก้อนเล็กๆ ขึ้นมาจากใต้ต้นไม้ แล้วโยนใส่หน้าต่างห้องของไว้เว
จนเกิดเสียงกระทบดัง ‘กึก’

ห้องชั้นในของไว้เวเจ้ายังจุดตะเกียงอยู่ ทว่ากลับไม่มีความเคลื่อนไหว
ใดๆ

ซึ่งไม่ไม่ได้รีบร้อน เขาโยนหินหนึ่งก้อนออกไปทุกๆ สองหรือสามอึดใจ
ไว้เวเจ้าที่กำลังพึงหัวเตี๋ยงและห่มสมาธิทั้งหมดไปกับการอ่านตำรา
โหนเลยจะตระหนกได้ กลับเป็นเป็ยชู้ชินซึ่งกำลังปักผ้าอยู่ด้านข้างที่หัวใจ
กระตุกวบโดยพลัน นางแฉ่มหน้าต่างออกอย่างเงิบเงียบ ก่อนจะเห็นซึ่งไม่
ยีนอยู่ใต้เงาของร่มไม้

“คุณหนู ชื่อจื่อมาเจ้าคะ” นางกระซิบบอก

ไต้วเจาตกใจจนสะดุ้งโหยง

ฮ่องเต้เพิ่งเสด็จกลับมาประทับที่วังหลวง ทหารองครักษ์ทุกหน่วยต้อง
ผลัดเปลี่ยนเวรยาม นางยังคิดว่าต้องรอจนรุ่งเช้าวันพรุ่งจึงจะได้พบกับช่งโม่

“เชิญเขาเข้ามาสนทนาข้างในห้อง” ไต้วเจากล่าวพลางผลัดเสื้อผ้า แล้ว
ออกไปยังห้องรับรองโดยไม่ได้จุดตะเกียงไฟ

เปี้ยซู่ซิ่นเปิดประตูให้ช่งโม่

ช่งโม่ส่งกล่องขนมสองกล่องให้เปี้ยซู่ซิ่น ปากก็กล่าว “ขนมถั่วเหลือง
ตัดจากวังหลวง”

เปี้ยซู่ซิ่นก้มหน้าพลางเหลือบตาไปทางไต้วเจาแวบหนึ่ง คุณหนูสี่
ต้องการพบช่อจี้ด้วยเหตุใด ไม่มีผู้ใดประจักษ์ชัดแจ้งไปยิ่งกว่านางกับอาจารย์
เงินอีกแล้ว

มือที่รับขนมมาของนางสั้นเทาเล็กน้อย นางรีบย่อกายลงคำนับและ
กล่าวขอบคุณเสียงแผ่ว หลังจากยกขาเข้ามาแล้วก็พละไป

ช่งโม่ถามไต้วเจา “เจ้ามีเรื่องเร่งด่วนอันใดต้องการพบข้าอย่างนั้นหรือ”

เวลานี้ไต้วเจากลับไม่รู้ว่าควรจะพูดอย่างไรดี ช่งโม่ก็ไม่ได้เอ่ยถามเช่น
กัน เขาหนังร้อให้นางเอ่ยปากอย่างเสียบๆ

แสงจันทร์สุกสกาวสาดส่องผ่านบานหน้าต่างเข้ามา

“ขอภัยด้วยเจ้าค่ะ” ไต้วเจาเอ่ยขึ้นอย่างละอายใจ “ครานั้นที่ท่านถาม
ข้าว่ายินดีที่จะแต่งตั้งให้ท่านหรือไม่ ข้ารู้อยู่แล้วว่าบิดาของท่านต้องไม่ยอมให้ท่าน
แต่งตั้งภรรยาตามที่ท่านปรารถนาเป็นแน่ จึงพูดออกไปว่า ‘หากได้เป็นสามีภรรยา
ก็นับว่ามีวาสนาต่อกัน...’”

ช่งโม่ผู้ฉลาดปราดเปรื่องยอมเข้าใจได้ในทันที ในสมองของเขาพลัน
ว่างเปล่า ชั่วขณะเิบหน้าก็พลอยซีดเผือดไปด้วย

ไต้วเจาไม่กล้ามองเขาเพียงแวบเดียว นางก้มหน้าลงต่ำพลางกล่าวไม่
เต็มเสียง “เรื่องนี้เป็นข้าที่ไม่ดีเองเจ้าค่ะ ขออภัย...”

“ข้ารู้แล้ว” ช่งโม่ได้สติกลับคืนมาจึงเอ่ยเสียงแผ่ว “เจ้าอย่ากังวลไปเลย

เรื่องนี้ข้าจะจัดการเอง”

เสียงของเขาแผ่วเบาลงจนคล้ายกับริ้วเมฆที่ล่องลอยอยู่รอบดวงจันทร์ เพียงแค่พริบตาเดียวก็พร้อมจะจางหายไป แต่ถึงกระนั้นก็ทำให้รู้สึกถึงความเด็ดเดี่ยวที่แฝงอยู่ ไม่จำเป็นต้องใช้เสียงที่ดังก้อง ไม่จำเป็นต้องแสดงออกทางสีหน้า แต่ก็ทำให้ผู้คนรู้สึกเชื่อมั่นและวางใจว่าเขาจะสามารถทำตามสิ่งที่ตกปากรับมาได้

“ขอภัยเจ้าค่ะ” ไต้เว้จากกล่าวขอโทษซึ่งไม่อีกครั้ง ทว่าไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใดใจของนางจึงรู้สึกเจ็บปวดอยู่ลึกๆ หยาดน้ำตาก็พลันเอ่อคลอขอบตางานรีบลูบตาลง ไม่ง่ายเลย... กว่าจะห้ามหยาดน้ำตาไม่ให้หลังรินลงมา

“ไม่เป็นไร” ซึ่งโม่ไม่ได้มองนาง แต่ทอดสายตาไปยังแสงจันทร์ที่สาดส่องลงมาจากนอกหน้าต่าง ปากก็เอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “เป็นข้าเองที่ไม่ใคร่ครวญให้กระจ่างตั้งแต่ต้น...”

หรือจะบอกว่าเขาไม่เคยคำนึงถึงเรื่องนี้เลยก็ได้!

ซึ่งไม่อดเบะปากหยันตัวเองไม่ได้

หากนางถอนหมั้นกับเขาอีกครั้ง ถ้าเรื่องนี้แพร่สะพัดออกไป เกรงว่าวันข้างหน้าคงยากจะแต่งเข้าสู่กุลได้อีกแล้ว นางฉลาดปราดเปรี๊ยะถึงเพียงนี้หรือจะคิดไม่ได้ เกรงว่านางคงจะมีแผนการอื่นกระมัง?

แต่กลับเป็นเขาเองที่นุ้มนำยื่นมือเข้าแทรกอย่างอวดดี ไม่ต่างอะไรกับตัวโง่งมก็มีปาน

ยิ่งดีที่ไต้เว้เจ้าเชื่อมั่นในตัวเขา นางจึงยอมมอบเรื่องนี้ให้เขาจัดการ นี่นับว่าเป็นการปลอบใจอย่างหนึ่งใช่หรือไม่

ซึ่งไม่คิดพลงเเยะหยันตัวเองไปพลาง ก่อหน้าของจี๋หย่งจะปรากฏขึ้นมาในความคิด

เขาชะงักไปเล็กน้อย หรือว่านี่จะเป็นสาเหตุที่สกุลไต้เว้ยอมปล่อยให้เกิดเรื่องสองพี่น้องลับตัวขึ้นก็ง่ายง่าย ก็น

ทว่าพริบตานั้นเขาก็สะกดความคิดนี้ลงไปใหนักันบึ้งของหัวใจ บางทีอาจเป็นเพราะศักดิ์ศรีของตนที่ไม่ยอมให้เขาคิดเรื่องนี้อีกต่อไป

เพราะเรื่องนี้จะทำให้ตัวเขาไม่ต่างอันใดกับตัวตลกกระโดดข้ามคาน
ในใจของช่งโม่ทั้งชื่นชมทั้งผิดเฟื่อน รวากับนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่โรยด้วยเข็ม
คมกริบก็มีปาน

เขาหยัดกายลุกขึ้น “เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน”

โด้วจารู้ว่าตนทำร้ายช่งโม่เสียแล้ว

เรื่องบางเรื่อง... นอกเสียจากว่าฝืนใจตนเอง มิเช่นนั้นก็จนปัญญาที่จะ
เสี่ยงไม่ให้ทำร้ายผู้อื่นได้

ทว่าบางครั้งการเอ่ยวาจาไม่จริงใจก็เจ็บปวดยิ่งกว่าการพูดความจริง
โดยเฉพาะเมื่อต้องเผชิญกับความจริงใจของผู้อื่น ก็กลับกลายเป็นความ
เสแสร้งปั้นแต่งอย่างหนึ่ง

“ขอโทษเจ้าค่ะ ข้าเพียงแต่ไม่ยอมยกแต่งงานกับผู้ใดอีกแล้ว” โด้วจลุก
ขึ้นมาพลางรีบเอ่ยอธิบาย น้ำเสียงของนางตะกุกตะกักจนสังเกตได้ ไม่จะฉาน
เช่นปกติ “ข้าจะไปส่งท่านเองนะเจ้าค่ะ”

‘อย่างนั้นหรือ’

ช่งโม่เม้มปากก่อนจะกล่าว “ไม่ต้องหรอก ประเดี๋ยวใครพบเข้าจะถู
ครหาเสียเปล่าๆ” พอเอ่ยจบก็ก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้าแล้วเปิดประตูออก

แสงจันทร์กระจ่างสาดส่องเข้ามา

เงาร่างของเขาสูงโปร่งมั่นคงทว่าโดดเดี่ยว ให้ความรู้สึกเดียวดายเช่น
เดียวกับในชาติที่แล้ว

โด้วจเฝื่อนอยู่ที่ใต้ชายคาระเบียง สายตาทอดมองช่งโม่ที่ผละห่างออกไป
เรื่อยๆ พอคิดถึงขนมหวานสองกล่องนั้น ในใจก็พลันรู้สึกทุกซักระทมขึ้นมา

การจากลาในวันนี้... ด้วยความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีของช่งโม่ เกรงว่า
พวกเขาคงไม่มีวันได้พบหน้ากันอีกแล้ว!

อีกฝ่ายจะใช้วิธีการโดยกลเล็กการหมิ่นหมายระหว่างพวกเขากันหนอ

เขาจะใช้โอกาสนี้แต่งเป็นราชบุตรเขย หรือก่อความขัดแย้งกับช่งอี้ซุน?

ถ้าอย่างนั้นผู้อื่นจะเอ่ยถึงเขาเช่นไรกัน หลังจากที่ต้องถูกตรวจหน้าเรื่อง เช่นฆ่าผู้คนเป็นผักปลาไปครึ่งหนึ่งแล้วนะหรือ

“ช่งเยียนถั่ง!” โต้วเจาอดที่จะร้องเรียกเขาเบาๆ มิได้ “วันพรุ่งเช้าอาจจะ ไม่สบาย ท่าน... ท่านก็ต้องทำอะไร...”

‘หมายความว่าอย่างไรกัน ตบหน้าเข้าไปแล้วยังจะมอบพุทราหวานให้ซ้ำ อีกอย่างนั้นหรือ’

ช่งโม่อดใจหันกลับไปไม่ได้ ก่อนกล่าวด้วยรอยยิ้ม “เกรงว่าความคิด ของเจ้าคงไม่เข้าที่ บิดาของข้าในเวลานี้กำลังรีบร้อนหาภรรยาที่มีข้อบกพร่อง ให้ข้าอยู่!”

เขาระบายยิ้มบางอย่างนึกเยาะเย้ยตนเอง น้ำเสียงที่อบอุ่นอ่อนโยนนั้น ดูเสแสร้งมากเช่นเดียวกัน ทว่าอย่างน้อยก็ทำให้ตัวเองดูไม่จนตรอกมากถึง ขนาดนั้นกระมัง

โต้วเจากลับยิ้มไม่ออก

สองชาติภพที่ผ่านมานี้มีเพียงช่งโม่เท่านั้นที่ใส่ใจในคำพูดของนาง

นางอดที่จะก้าวออกมาสองสามก้าวมิได้ ปากก็เอ่ยเสียงแผ่ว “ในเมื่อ บิดาของท่านยอมนำเงินสองหมื่นตำลึงเงินมาเป็นสินสอดของหมั้น ก็แสดงว่า เขายังไม่คิดจะหยามเกียรติท่าน ข้าเองป่วยเป็นโรคร้าย หากเรื่องนี้แพร่พราย ออกไป เขาคงไม่อาจกล้าทำเป็นไม่สนใจได้กระมัง” พอเอ่ยถึงตรงนี้นางก็อด เลิกคิ้วไม่ได้ “หรือต่อให้เขาแสร้งทำเป็นไม่รู้ ข้าก็จะทำให้เขาจนปัญญาที่จะ แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเองเจ้าคะ”

ท่าทางของโต้วเจาอาจจริงใจจริง ช่งโม่ไม่สงสัยในการตัดสินใจของนาง แม้แต่น้อย แต่ถ้าทำเช่นนั้น ผู้อาวุโสในสกุลจี้จะอย่างไรกัน

ความเชื่อมั่นในตนเองอย่างยิ่งของโต้วเจาทำให้ช่งโม่หนึ่งงั้นไปชั่วขณะ

เขานึกถึงการพบหน้ากันครั้งแรกที่หมู่บ้านชานา คิดถึงบุญคุณที่นาง ส่งคนให้เดินทางกว่าพันลี้เพื่อมาช่วยชีวิตเขา คิดถึงสายตาละอายใจของนาง

เมื่อครู่นี้...

ซึ่งไม่รู้รู้สึกสะท้านเยือกขึ้นในใจ นางมีความคิดเป็นของตนเองมาแต่ไหนแต่ไร ส่วนเขาก็เป็นแค่คนเมืองจ๊กลัวฟ้าถล่มเท่านั้น

ซึ่งไม่คิดว่าตนควรรู้สึกเบาใจจึงจะถูกต้อง ทว่าที่น่าประหลาดใจก็คือในใจของเขากลับรู้สึกผิดหวังอยู่เบาบาง

ทว่าความคิดของเขายามนี้สับสนอลหม่านไปหมด เขาจึงคิดเพียงแค่อยากรีบไปให้พ้นจากที่นี่ให้เร็วที่สุด เขาเพิกเฉยต่อสารพัดความรู้สึกในใจ ก่อนส่งยิ้มพลางพยักหน้าให้ตัวเอง จากนั้นจึงหมุนตัวกลับอีกครั้ง

เบื้องหน้าคือประตูหูกี่เรือนหลักสกุลโต้ว เมื่อเดินผ่านประตูบานนี้แล้ว เขากับตัวเองก็จะไม่มีความเกี่ยวข้องกันอีกต่อไป

การช่วยนางยกเลิกการหมั้นหมายกับตนได้ ก็เท่ากับว่าได้ทดแทนหนี้ชีวิตที่มีต่อนางแล้วเช่นเดียวกัน

นับแต่นั้นไปทั้งสองคนก็จะเป็นเพียงคนแปลกหน้า แม้แต่การพยักหน้าทักทายสักครั้งก็ยังรู้สึกระแวกกระอักกระอ่วนใจใช่หรือไม่ เราสองคนจะเดินไปถึงขั้นนี้จริงๆ นะหรือ

ซึ่งไม่กลับชะงักผีเท้า สุดท้ายก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองตัวเอง

โต้วเจายืนอยู่ใต้ชายคาระเบียงเรือน แสงจันทร์สาดกระทบใบหน้าของนางจนแบ่งเป็นเงาสองส่วน

ภายใต้แสงจันทร์สุกสกาว ปลายคางมนขาวเกลี้ยงเกลา ผิวฉนวนเนียนดุจเนื้อหยก เปล่งประกายวิบวับราวกับอัญมณี

ใต้เงามืดของชายคา ดวงตาดำขลับสุกสกาวราวกับน้ำพุของนางที่ทอดมองเขาอย่างสงบนิ่งนั้น คล้ายกับว่าหากเขาหมุนตัวผละจากไปในครั้งนี้ วันข้างหน้าก็คงยากที่จะได้พบพานกันอีกแล้ว

หัวใจของซึ่งไม่ดำดิ่งลงอย่างปราศจากสาเหตุ ก่อนจะนึกถึงคำพูดที่นางเอ่ยออกมาเมื่อครู่นี้

“ข้าเพียงไม่เอายากแต่งงานกับผู้ใดอีกแล้ว”

เป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือ

ซึ่งimotoที่จะก้าวยาวๆ ไปหาตัวเขาไม่ได้ เขาไม่ควรเป็นคนที่ล่าถอย
เมื่อพานพบกับอุปสรรค

หากนี่เป็นบาดแผล เขาก็เต็มใจที่จะทำให้แผลลึกยิ่งขึ้น หลังจากนั้นถึง
ค่อยเยียวยารักษาให้หายดี แต่จะไม่ยอมให้ความลับสนว่าวันนี้กลายเป็นหนาม
แหลมที่มแทงใจเขาไปตลอด

“ตัวเขา” ซึ่งโมเียมนอยู่เบื้องหน้านาง “เจ้าไม่ยอมยกแต่งงานกับข้า หรือแค่
ไม่ยอมยกออกเรือนกันแน่”

เขาเป็นคนแรกที่เอ่ยถามถึงความรู้สึกของนางอย่างชัดเจนกระจ่างแจ้ง
เช่นนี้

ตัวเขาจึงตอบอย่างจริงใจ “ข้าไม่ยอมยกออกเรือนเจ้าค่ะ” นางมองใบหน้า
ที่ติดจะซีดเซียวของเขาภายใต้แสงจันทร์ ก่อนเสริมขึ้น “ไม่ว่ากับผู้ใดทั้งนั้น!”

ดวงตาของซึ่งโมกลับทอประกายแวววาวขึ้นมา จนทำให้ดวงตาทั้งสอง
ข้างของตัวเขาถึงกับพร่ามัว

“เพราะเหตุใดกันเล่า” เขาเอ่ยถาม

“เหตุใดเจ้าถึงไม่ยอมยกออกเรือน หรือแค่เพียงเพราะกลัวว่าหลังจากออก
เรือนไปแล้วจะตระกำลำบาก ถ้าเช่นนั้นหลายปีมานี้ที่ดูแลจิรัฐะในจวนสกุล
โต้ว เจ้าไม่รู้สึกลำบากหรือไร ต่อไปเจ้าต้องอยู่ท่ามกลางการต่อสู้แย่งชิง
ทรัพย์สินของบรรดาหลานๆ หรือว่าเจ้าจะไม่เดือดเนื้อร้อนใจกัน เจ้าไม่ยอม
แต่งงานด้วยเหตุผลใดกันแน่ คุณหนูสี่สกุลโต้วที่ข้ารู้จักมิใช่ผู้ที่กลัวความ
ลำบากสักนิด”

สองร้อยยี่สิบหก

หนทาง

ลำบากหรือ?

ลำบากสิ ทว่าความลำบากเช่นนี้จะเทียบอะไรได้กับความขมขื่นยามที่
บุตรชายและบุตรสาวในอุทรต่างพากันเอาใจออกหากเล่า

พอคิดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในชาติที่แล้ว ไฉ่วะจกั้พลันเหม่อลอย ทว่า
ส่วนลึกของใจกลับเต็มไปด้วยความเจ็บปวดร้าวราน

หากจากลากันในครั้งนี้ นางกับช่งไม่อาจไม่มีโอกาสได้พบหน้ากันอีก
ต่อไปแล้ว

บางถ้อยคำ... ควรพูดให้กระจ่างชัดเจนย่อมจะดีที่สุด นางไม่ยากทั้ง
ความเสียใจหรือความเจ็บปวดเอาไว้ในใจของช่งไม่ เหมือนกับชะตากรรมที่
นางประสบมาในชาติก่อน ต้องพลัดพรากจากมารดา ทั้งยังไม่อาจเข้าใจ
ต้นสายปลายเหตุในเวลานั้นได้เลย

บางครั้งนางมักคาดเดาสาเหตุการตายของมารดา หรือไม่ก็คิดไปว่าเรื่อง
นี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับตนเอง หากปล่อยให้ช่งไม่จากไปเช่นนี้ วันเวลาหลังจาก
นี้เมื่อเขานึกถึงเรื่องนี้ขึ้นเมื่อไร ก็จะต้องมาขบคิดใคร่ครวญไปทั้งชีวิตเหมือน
กับที่นางเคยเป็นมาก่อนอย่างแน่นอน

นางถามซ่งโม “ท่านฝึกฝนศิลปะการต่อสู้มาตั้งแต่เล็ก รู้สึกทรมานบ้างหรือไม่เจ้าคะ”

ซ่งโมแปลกใจเล็กน้อย เขาใคร่ครวญอยู่ครู่ก่อนตอบอย่างจริงใจ “ไม่รู้สึกทรมาน!”

“ทว่ายามข้าเห็นพวกท่านฝึกฝนในวันที่หนาวที่สุดในฤดูหนาว และวันที่ร้อนระอุที่สุดในฤดูร้อนแล้ว กลับรู้สึกทรมานอย่างยิ่งเลยเจ้าคะ” โต้วเจายังเอ่ยถามอีก “เหตุใดท่านจึงไม่รู้สึกรู้หายุทธ์ทรمانกันหนอ”

ซ่งโมตรีกตรองก่อนตอบ “อาจเป็นเพราะข้าคิดว่า ‘หากไม่เจ็บปวดย่อมมิได้รับผลกำไร’ ดังนั้นจึงมิได้รู้สึกทรมานกระมัง”

“ท่านต้องดูแลกิจธุระในเรือนเจี้ยจ้อตั้งแต่ยังเล็ก รู้สึกทรมานบ้างหรือไม่”

ซ่งโมยิ้มตอบ “ข้าเป็นชื่อจิวจิวอนึ่งกั้วกง การดูแลกิจธุระในเรือนเจี้ยจ้อเป็นภาระหน้าที่ของข้าอยู่แล้ว ข้าจะรู้สึกทรมานได้อย่างไรกัน”

โต้วเจายังเอ่ย “ถ้าเช่นนั้นหลังจากที่ท่านขัดแย้งกับบิดาของท่าน และเป็นฝ่ายเหนือกว่าในทุกๆ ด้านเช่นนี้ ท่านคงรู้สึกพึงพอใจอย่างมากกระมังเจ้าคะ”

ซ่งโมชะงักไปครู่หนึ่ง

โต้วเจาไม่รอให้เขาตอบคำถามก็กล่าวต่อ “ข้าได้ยื่นอาจารย์เงินบอกว่า ตั้งแต่ที่อิงกั้วกงกำกับดูแลคุณชายรองให้ศึกษาตำราอยู่ในห้องหนังสืออย่างใกล้ชิด ท่านก็แทบไม่ได้พบหน้าคุณชายรอง ในใจของท่านทุกข์ทรمانหรือไม่”

ซ่งโมเบิกตากว้าง ทว่าก็ใคร่ครวญไปด้วยในเวลาเดียวกัน เขาเริ่มจะเข้าใจความคิดของโต้วเจาขึ้นมาเล็กน้อย

“ดังนั้นตัวข้ายามดูแลจัดการกิจธุระในครัวเรือนจึงมิได้รู้สึกทรมานแต่อย่างใดเจ้าคะ” โต้วเจาระบายยิ้มให้เขา “วาริ์ไหลหลัง พสุธาตันขวาง ทหารรุกราน แต่งขุนพลตั้งรับ ไปๆ มาๆ ล้วนแต่ไม่พ้นเรื่องเหล่านี้ ต่อให้เกิดเรื่องผิดพลาดใดขึ้นมา เพียงหาทางแก้ไขให้ได้เท่านั้นก็พอ

“การรักษาความสมดุลกับคนจนตะวันออกจึงมิใช่เรื่องยากลำบาก พวกเขาเป็นญาติมิตรร่วมสายโลหิตของข้า แล้วข้ามิใช่ญาติมิตรร่วมสายโลหิตของพวกเขาหรือไร หากพวกเขาเคารพข้าหนึ่งนิ้ว ข้าก็จะให้เกียรติพวกเขาสักหนึ่งศอก ต่อให้พวกเขาทำผิดต่อข้า นั่นก็เป็นเพียงความทุกข์ใจเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น ก็ทำได้เพียงแค่ตำหนิตนเองที่มองคนไม่ขาดเอง”

นางหันไปมองเงาของไม้ใหญ่ที่ตกกระทบพื้นดิน และเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา “เมื่อครั้งที่ข้ายังเยาว์วัย มักรู้สึกวาทนที่ไม่มีบิดามารดาและไร้พี่น้องร่วมอุทรช่างเดียวดายอ้างว้างนัก หลังจากที่เติบโตใหญ่ขึ้นมาสักหน่อยก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะมีใครสักคนเป็นเพื่อนรู้ใจ ฝ่าหวังเป็นอย่างมากกว่าคนผู้นั้นจะปฏิบัติกับข้าเป็นอย่างไรดีเสมอแม้ว่าผู้อื่นจะทอดทิ้งข้าไป ข้าก็ยินดีที่จะอยู่กับเขาตลอดไป แม้จะรู้ดีแก่ใจว่าเขามีข้อบกพร่องใดบ้างเช่นกัน” เมื่อพูดถึงตรงนี้ นางก็หัวเราะให้ซึ่งไม่เบาๆ

“ยิ่งไปกว่านั้นข้าก็มีไซคนที่ไร้ข้อบกพร่องเสียหน่อย ข้าอดทนอดกลั้นต่อผู้อื่น ไม่แน่ว่าผู้อื่นก็อาจจะกำลังอดทนอดกลั้นข้าอยู่ก็เป็นได้ แต่การที่มีใครสักคนอยู่ข้างกายก็ย่อมดีกว่าต้องโดดเดี่ยวตายเพียงลำพังกระมัง”

คนที่นางเอ่ยถึงคงจะเป็นเว่ยถึงอวีกระมัง?

ภายใต้แสงจันทร์ รอยยิ้มของนางซีตเซียอ้างว้างจนลึกลงไปได้ ประหนึ่งว่ามีมือคูหนึ่งที่มองไม่เห็นบีบหัวใจของซึ่งไม่จนทำให้เขารู้สึกหายใจไม่ออก

“ทว่าเนื้อกับกระดูกนั้นไม่เหมือนกัน” โต้เวเจาพึมพำ “เลือดกับเนื้อเป็นหนึ่งเดียวกัน ไกล่ชิดแนบแน่น... ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีทางตัดขาดได้” ใบหน้าของบุตรธิดาพราเลือนไปจากความทรงจำของโต้เวเจาเนิ่นนานแล้ว แต่ที่ยังคงสลักลึกอยู่ในจิตใจของนางกลับเป็นความรู้สึกซึ่งทำให้นางโศกเศร้าระคนปีติยินดี

“เขาเจ็บปวด ท่านก็เจ็บปวด เขายินดี ท่านก็ยินดี ความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่ว่าจะท่านจะก้าว่างไปยังแห่งหนใด ไม่ว่าจะท่านจะอยู่ที่ใด หากท่านยังจดจำได้ ท่านก็ไม่อาจปล่อยวางได้”

ซ่งโม่ตะลึงพริ้งเพริด

ไต้หวัน นางกำลังหวาดกลัว! ที่แท่นางก็หวาดกลัวที่จะต้องแต่งงานกับ
ผู้อื่น!

สาเหตุใดที่ทำให้นางเกิดความคิดเช่นนี้กัน

เป็นเพราะการตายจากของมารดาผู้ให้กำเนิด? หรือเป็นเพราะการ
แต่งงานแทนของไต้หวัน? หรือจะเป็นเพราะสกุลจี้เข้ามามีบทบาท?

เขาจำได้ว่าไต้หวันกับจี้หย่งเตียบโตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก

ไต้หวันที่เป็นเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกปวดใจเหลือคณา

เขานึกถึงเงินขวัญสู้ย ตัวนกอี และเปี้ยชู้ชินที่อยู่ข้างกายของไต้หวัน...

เป็นเพราะเหตุนี้ใช่หรือไม่ ไต้หวันจึงต้องมียอดฝีมือมากมายเช่นนี้อยู่เคียงข้าง
เขานึกถึงจิตใจไร้ความปราณีที่บิดามีต่อตนเอง

ราวกับซ่งโม่เหวนไปในคำคืนอันแสนหนาวเหน็บอีกครั้ง คำคืนที่ซบ
กล่อมให้เขาอยากจมลงสู่ห้วงนิรชา แต่ถ้าหลับตาลงเมื่อใดก็คงได้ขยกราย
ไปสู่ธารน้ำพุเหลือง³⁵⁹

เขาอดที่จะคว่ำมือของไต้หวันไม่ได้ ปากก็เอ่ย “ในเมื่อเจ้ารู้ตัวว่าหาก
ตนป่วยเป็นโรคร้ายยากจะรักษา บิดาของข้าคงจะถอนหมั้นหมายไปเพื่อรักษา
ชื่อเสียงเป็นแน่ แล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่ใช้แผนการนี้ก่อนที่จะพบหน้าข้ากันเล่า”

ท่าทางของซ่งโม่ซึ่งซ่งจิงจ้งจนไต้หวันตะลึงงันไปเล็กน้อย

“เป็นเพราะเจ้าคิดว่าหากมอบเรื่องนี้ให้ข้าจัดการ ข้าจะต้องหาคำตอบ
ที่ดีที่สุดให้เจ้าได้อย่างแน่นอนใช่หรือไม่” ซ่งโม่เอ่ยถามเสียงขรึม

ไต้หวันจำต้องพยักหน้ารับ เพราะนางคิดเช่นนี้จริงๆ ไม่มีผู้ใดรู้ถึงความ
เก่งกาจของซ่งโม่ดีไปกว่านางอีกแล้ว

ในเมื่อซ่งโม่สามารถชักนำให้ซ่งอิซุนช่วยเหลือเขาผู้นางได้ภายในระยะเวลา
สั้นๆ เพียงไม่กี่วัน ถ้าเช่นนั้นเขาก็ต้องมีวิธีถอนหมั้นและล้มเลิกการแต่งงาน

³⁵⁹ หมายถึง โลกของคนตาย ปรโลก ปรภพ

ได้อย่างแน่นอน

คำตอบของโด้วเจาทำให้ดวงตาของซ่งโม่ทอประกายวิบวาวอย่าง
ประหลาด

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะเชื่อใจข้าเหมือนก่อนหน้าอีกสักครั้งได้หรือไม่” เขา
จ้องมองนางด้วยแวตาดำแน่วแน่ “เจ้าแต่งงานกับข้าเถิด! ต่อให้ข้าตกต่ำอย่าแ่
เพียงใด แต่ข้าก็สามารถปกป้องเจ้าได้อย่างแน่นอน!”

โด้วเจาอึ้งงัน นางเอ่ยออกมาถึงขนาดนี้แล้ว ซ่งโม่ยังหมายมั่นที่จะ
แต่งงานกับนางอีกหรือ

นางไม่มีวันคิดเข้าข้างตนเองว่าซ่งโม่มีใจให้นางได้กระมัง เพราะนางก็
จำได้แม่นยำในชาติที่แล้วซ่งโม่มีสตรีประเภทใดอยู่ข้างกายบ้าง

เขาในเวลานั้นก้าวไปบนเส้นทางแห่งกบฏ กำเริบเสิบสานและปราศจาก
ผู้อาวุโสที่คอยกำราบยับยั้ง สตรีเหล่านั้นยังไม่อาจทำให้เขาพึงพอใจแล้วไป
สู่ขอเข้าสู่สกุลได้ แล้วตัวนาง... ไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องที่น่าอายมากกว่าซ่งโม่หนึ่ง
ปี เหตุการณ์ที่ประสบพบพานมากมายยังทำให้อุปนิสัยของนางเปลี่ยนเป็น
หนึ่งซึ่มอย่างเห็นได้ชัด นอกจากตรวจสอบบัญชีและดูแลธุระในเรื่องอื่น ก็สนใจ
เพียงปลูกดอกไม้ตายหญ้า อย่ว่าแต่มีอารมณ์ขันช่างหยอกเย้าจำนรรจาเลย
แค่ความอ่อนหวานนุ่มนวลก็ยังห่างไกลตัวจนไม่อาจกล่าวถึงได้

นางอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม “เพราะอะไรเจ้าคะ”

เพราะอะไร? ซ่งโม่หนึ่งงันไปชั่วขณะ

นั่นสิ! เพราะอะไรกันหนอ

ชะตากรรมที่โด้วเจาพบพานมาแม้จะชวนให้เจ็บปวดเวทนา ทว่านาง
มิใช่สตรีอ่อนแอแต่อย่างใด ตรงกันข้าม เรื่องราวเหล่านี้กลับทำให้นางยิ่ง
แข็งแกร่งเด็ดขาดและเด็ดเดี่ยวขึ้นกว่าเก่า มีเรื่องใดที่เธอจะต้องวิตกกังวล
ด้วยหนอ

สายลมราตรีกลางฤดูใบไม้ผลิพัดวูบโฉบมา แมกไม้เสียดสีดังเสกสาก
มาพร้อมกับความหนาวเย็นเสียดกระดูก แต่เพราะมีโด้วเจาอยู่ข้างกาย เพราะ

มีคนทีสนทนากับตนเองอย่างตรงไปตรงมา ความหนาวเหน็บเข้ากระดูกดำ เช่นนี้ก็พลันกลายเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

“เจ้าเป็นคนกล่าวเองว่ามีใครสักคนอยู่ข้างกายย่อมดีว่าการอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายมิใช่หรือไร” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “แทนที่จะให้บิดาของข้าบงการเรื่องการแต่งงานของข้า มิสู้แต่งเจ้าเข้าสู่กุลยังจะดีเสียกว่า อย่างน้อยระหว่างเราสองคนก็ยังมีเรื่องให้พูดคุยกันได้ ทำหน้าที่เป็นเพื่อนรู้ใจของกันและกันไม่ดีกว่าหรือไร”

“อะ!” โต้วเจาเบิกตากว้างด้วยความตะลึงงัน เมื่อนึกถึงความขัดแย้งระหว่างพ่อลูกสกุลซ่ง

ขณะนั้นโต้วเจารู้สึกราวกับได้เห็นช่องโม่ที่เบื้องหน้ามีกองกำลังเบิกทางเบื้องหลังมีผู้คุ้มกันห้อมล้อม ทว่าสีหน้าของเขากลับแสนจะเดียวดาย ขณะเดียวกันก็มีท่าทางเศร้าหมอง แม้อูจากแผ่นหลังยังรับรู้ได้ถึงความหดหู่อ้างว้างผู้หนึ่งอีกครั้ง

ในความเป็นจริงชะตากรรมของพวกเขาทั้งสองคล้ายคลึงกันอย่างมาก ความเจ็บปวดบางเบาผุดขึ้นในใจของโต้วเจา

ใต้ชายคาระเบียงเรือน แสงสว่างของโคมแดงสาดสะท้อนลงบนพื้นเสียงของแมลงที่ไม่รู้ชื่อตั้งประสานกังวานอยู่กลางลานเรือน

ช่องโม่เอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “โต้วเจา เจ้าเก็บคำพูดของข้าไปใคร่ครวญให้ละเอียดเถิด แทนที่จะดิ้นรนต่อสู้อย่างยากลำบากในสกุลโต้วเช่นนี้ มิสู้ออกไปอยู่ที่เรือนเจี้ยจื่อไม่ดีกว่าหรือ อย่างน้อยเงินชีวิตุ่ยและพวกตัวนงอ๊กก็สามารถรับใช้อยู่ข้างกายเจ้าอย่างเปิดเผยได้”

โต้วเจานิ่งงันไป

ช่องโม่กล่าวลา “ข้าจะรอฟังข่าวจากเจ้า”

โต้วเจาข่มตาไม่หลับทั้งคืน

อาจเป็นเพราะสภาพความทรงจำของช่องโม่ในชาติก่อนสลักลึกจนยากจะ

ลืมนั่น

ไม่มีใครเก่งกาจพอจะทำให้นางวางใจได้เช่นช่งโม่ และก็ไม่มีสกุลใดที่ทำให้นางหวาดหวั่นใจได้เท่าจวนอิงกั้วกงอีกแล้วเช่นกัน แต่ถึงกระนั้นคำพูดของช่งโม่ก็มีเหตุผล

เทียบกับดินนรกกระเลือกกระสนอยู่ในจวนสกุลไต้ว ไม่รู้ว่าเมื่อใดถึงจะมีสถานะเหนือผู้อื่นได้ มิสู้แต่เข้าจวนอิงกั้วกงไปเสีย แบบนี้แล้วก็ไม่จำเป็นต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ เหมือนในเวลานี้

ไป... หรือว่าไม่ไปดีหนอ

ช่งโม่บอกว่าจะรอฟังข่าวจากนาง เขาหมายถึงรอให้นางปล่อยข่าวว่าตนเป็นโรคร้ายยากจะรักษา เขาจะได้สบโอกาสนี้ล้มเลิกการหมั้นหมาย? หรือว่ารอให้นางตอบตกลงแต่งงานกับเขากันแน่

ไต้วจาารู้สึกราวกับว่าตนกำลังยืนอยู่ตรงทางแยกสายหนึ่ง

หากแต่เข้าจวนอิงกั้วกงก็เห็นแต่ความลำบากยากเข็ญ ขณะที่อยู่ใฝ่เรือนสกุลไต้วก็เห็นแต่ความอึดอัดคับข้องใจ นางจะไม่มีทางเลือกที่สามที่สามารถก้าวเดินต่อไปได้แล้วอย่างนั้นหรือ

หลังจากกลับชาติมาเกิดใหม่ นี่เป็นครั้งแรกที่ไต้วจาตัดสินใจไม่ได้ได้แต่หวังว่าห้วงเวลาจะหยุดนิ่งลงชั่วขณะ ให้นางเกิดความคิดอะไรสักอย่างก่อนดวงตะวันจะเคลื่อนคล้อย ดวงจันทร์จะลาลับก็ยิ่งดี

ส่วนช่งโม่ผู้ยืนอยู่ใต้แสงจันทร์ตรงหน้าต่างในห้องหนังสืออดไม่ได้ที่จะพรุลงมายใจออกมา

ผ่านไปแล้วสามวัน ทางปากสกุลไต้วก็ยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ

ไม่มีข่าวแพร่พรายออกมาว่าไต้วจาเป็นโรคร้ายรักษาไม่หาย และก็ไม่มีกรทำให้สกุลช่งต้องลำบากใจเรื่องการเรียกร้องสินสอดออกเรือนเช่นกัน ต่อเติมเรือน ตกแต่งห้องหอ ส่งเทียบเชิญ จัดเตรียมนายเสมียนบัญชี...

รายละเอียดเรื่องการแต่งงานในแต่ละส่วนดำเนินไปอย่างราบรื่น

โต้วหมิงที่ได้รับเทียบเชิญริบรุมาที่ตรอกวัดจึงอันในทันใด
 “ท่านพี่ของข้าหมั้นหมายกับช่งเยียนถึง ชื่อจิวจิวจริง ๆ หรือ
 เจ้าคะ” นางเอ๋ยถามโต้วช้ออิงด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

“จะเป็นเท็จไปได้หรือไร!” โต้วช้ออิงที่แก้ปัญหารื่องการแต่งงานของ
 บุตรสาวคนโตได้แล้วไม่เพียงแต่อารมณ์ดี ทว่าเวลานี้กลับดูอ่อนเยาว์ลงไปถึง
 สิบปี

พอนึกถึงเรื่องที่บุตรสาวคนรองก่อไว้กับบุตรสาวคนโต เขาก็เอ่ยกำชับ
 โต้วหมิง “ยามที่เจ้ามอบของขวัญแต่งงานให้พี่สาวเจ้า ต้องมอบของขวัญชิ้น
 ใหญ่ให้นาง และจำไว้ด้วยว่าเจ้ากับจีหนิงโหวต้องมาร่วมดื่มสุรามงคลด้วย!”

โต้วหมิงไม่สบอารมณ์อยู่ในใจ แต่พอนึกถึงว่าหลายวันมานี้บิดาขุนซึ่ง
 นางอย่างหนัก ไหนเลยจะกล้าระเบิดอารมณ์ออกมา ด้วยเหตุนี้จึงเฝ้เข้ากอด
 แชนโต้วช้ออิงปลางเอ่ยออดอ้อน “ท่านอย่าเอาแต่เรียกจีหนิงโหว จีหนิงโหว
 ลิเจ้าคะ เขาเป็นเขยรองของท่านนะเจ้าคะ นามรองของเขาก็คือเพ่ยจิ้นอย่างไร
 เล่า”

โต้วช้ออิงไม่ได้หัวเราะขบขันไปกับนางเหมือนเมื่อก่อน แต่ทำเพียงแค
 พยักหน้ารับส่งๆ และกล่าวกับนางด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจัง “เวลานี้เจ้า
 ออกเรือนไปเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว จะยืนจะนั่งก็ควรสำรวมทำทีให้เหมาะสม
 จึงจะถูก มาเที่ยวดึงแชนเสื้อร้องออดอ้อนพ่อเช่นนี้ได้ยังไงกัน”

โต้วหมิงอยู่ปากก่อนยิ้มทะเล้น “มิใช่ว่าคิดถึงท่านพ่อหรือเจ้าคะ”

โต้วช้ออิงส่ายหน้าปลางทอดถอนใจกับบุตรสาวคนรอง ทว่าสีหน้ากลับ
 ผ่อนคลายลงเล็กน้อย

โต้วหมิงถามโต้วช้ออิง “จวนอิงกั้วกงหมายตาท่านพี่ได้อย่างไรกัน
 เจ้าคะ ข้าได้ยินมาว่าชื่อจิวจิวผู้นั้นอายุน้อยกว่าท่านพี่หนึ่งปี ข้ายังฆ่าแกงผู้คน
 เป็นนิสัย แม้แต่ผู้คุ้มกันจวนตนเองก็ยังไม่ละเว้น...”

“หยุดพูดจาเหลวไหลได้แล้ว!” โต้วช้ออิงเห็ดบุตรสาวด้วยใบหน้าบึ้งตึง
 “พี่สาวของตนเอง โฉนเจ้าถึงทำตัวเหมือนพวกสตรีในตลาดเหล่านั้นกัน ได้ยิน

เสียงลมก็ว่าฝนตก ฟังไม่ได้ศัพท์ก็จับไปกระเดียดเสียก่อน!” ทั้งยังเอ่ยต่ออีก
“เรื่องนี้เข้าไปสอบถามอิงกั๊กงมาด้วยตนเองแล้ว อิงกั๊กงกล่าวว่ามิได้มีเรื่อง
เช่นนั้น เจ้าเองเป็นน้องสาวของโซ่วกุ อย่าให้ข้าได้ยินวาจาเช่นนี้อีก!”

โต้วหมิงไม่สะทกสะท้าน ยังหมายจะพูดอะไรต่ออีก ทว่าเกาเซิงกลับ
ปรี๋เข้ามารายงาน

“นายท่าน ใต้เท้าไซ่และใต้เท้าสวีจากสำนักฮั่นหลินมาแล้วขอรับ”

โต้วชื้ออิงคลายสีหน้าลงเล็กน้อย ก่อนเอ่ยสั่งสอนโต้วหมิงสองสาม
ประโยค “ต่อไปอย่าทำเช่นนี้อีก” ก่อนจะจัดแขนเสื้อให้เรียบร้อยแล้วเดินออก
ไปที่โถงบุปผา

โต้วหมิงกระต๊อบเท้าอย่างอดไม่ได้ จากนั้นก็หมุนตัวลงไปยังห้องปีก
ที่หวังอิงเสวี่ยถูกกักตัวอยู่

สองร้อยยี่สิบเจ็ด

ฉงชุน

เรื่องที่หวังอิงเสวี่ยเป็นตัวการก่อเหตุพิน้องสลับตัวขึ้นเกี่ยว ต่อให้สกุลหวังจะรักบุตรสาวคนนี้มีมากเพียงใด ทว่าก็จนปัญญาที่จะกางปีกปกป้องนางได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้เมื่อสกุลโต้วเสนอให้หวังอิงเสวี่ยติดตามไท่ฟู่เหรินกลับเงินตั้งในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า สกุลหวังจึงทำได้เพียงพยักหน้าเห็นดีเห็นงามด้วยเท่านั้น

หวังอิงเสวี่ยต้องย้ายไปอยู่ที่ห้องพักหลังเรือนหลักด้วยเหตุนี้ โดยมีภรรยาของเกาเซิงคอย ‘ปรนนิบัติรับใช้’ ด้วยตนเอง ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับห้ามอย่างกรายเข้าไปใกล้แม้แต่คนเดียว โดยบอกกล่าวบุคคลภายนอกว่าหวังอิงเสวี่ยเจ็บไข้ได้ป่วยเพราะเหนื่อยหนักมาหลายปี จำเป็นต้องพักฟื้นร่างกาย หลังจากนั้นก็จะติดตามไท่ฟู่เหรินกลับไป ‘พักฟื้น’ ที่เงินตั้งนั่นเอง

ตั้งนั้นตอนที่โต้วหมิงเห็นหวังอิงเสวี่ยนั่งอิงกรอบหน้าต่างพลางทอดสายตามองออกไปด้านนอกอย่างเหม่อลอย นางจึงไม่ได้พุ่งเข้าไปกอดมารดาแล้วร้องไห้ หรืออ้อนวอนขอร้องให้ผู้อาวุโสสกุลโต้วมอบความเป็นธรรมให้มารดา เพียงแค่ขอบตาเอ่อคลอไปด้วยน้ำตา หมายจะพูดอะไรสักอย่างก็ได้แต่ยังปากเอาไว้

หวังอิงเสวี่รู้ว่าบุตรสาวดูแคลนตนเองมาแต่ไหนแต่ไร และคิดว่าการที่นางถูกสกุลโศวลิตรอนอำนาจในการดูแลเรือนทั้งหมดไป ก็เป็นเพราะว่านางเป็นคนซี้แพ้วมาโดยตลอดนั่นเอง

ทว่าหวังอิงเสวี่ยกลับมิได้นำเรื่องนี้มาใส่ใจแต่อย่างใด

บุตรสาวของนางเองมีอะไรให้ต้องถือสาหาความกันเล่า นางได้ทำเรื่อง ที่ตนสามารถทำได้ และมอบสิ่งที่ตนสามารถมอบได้ให้บุตรสาวไปแล้ว

หวังอิงเสวี่ยระบายยิ้มบาง นางเรียกให้ไต่หวมิงมานั่งที่เตียงเตา และสั่งให้สาวใช้ล้างผลไม้มาเพื่อต้อนรับไต่หวมิง

ไต่หวมิงมองผลหลิที่เพิงวางขายในห้องตลาดที่บ่าวรับใช้จวนจีหนึ่งโหว ก็เพิงซื้อมาให้เถียนซื่อกับนางได้ลิ้มลองเช่นกัน จากนั้นก็นั่งเงียบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะถามเสียงแผ่ว “เรื่องที่ไต่เวาหมั้นหมายกับคนจวนอิงกั้วกง ท่านทราบแล้วหรือไม่เจ้าคะ”

“ซำรู้แล้ว” หวังอิงเสวี่ยช่วยปกผลหลิให้ไต่หวมิง นางยิ้มหยันพลาง กล่าว “บิดาของเจ้าแหบจะป่าวประกาศให้ผู้คนทั่วทั้งใต้หล้ารับรู้ไต่เวา กำลังจะออกเรือนแล้ว ถึงแม่ไม่อยากรู้ก็เลื่องเสียงซุบซิบของพวกบ่าวรับใช้ มิได้อยู่ดี”

ผู้เป็นมารดาเอ่ยต่อ “แม่จวนอิงกั้วกงจะรุ่งเรืองเฟื่องฟู แต่จวนจีหนึ่งโหวก็มีได้ด้อยไปกว่ากัน เจ้าใช้ชีวิตอย่างมีความสุขไปก็พอแล้ว แม่ช่วยเจ้าได้ก็เพียงเท่านี้ ชีวิตในวันข้างหน้าเจ้าต้องพึ่งพาตนเองแล้ว แม่ไม่มีเรื่องใดที่จะไปมาหาสู่กับสกุลท่านยายของเจ้าให้มากเข้าไว้... มีท่านตาของเจ้าหนูนหลัง คุณหนูใหญ่สกุลเว่ยผู้นั้นก็คงไม่กล้าละเลยเจ้าหรอก ว่างเมื่อใดก็มาเยี่ยมเยียน ท่านพ่อเจ้าบ้าง...

“เรื่องทรัพย์สินเงินทอง ท่านพ่อของเจ้าไม่เคยปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไม่เป็นธรรม หากได้เงินช่วยเหลือจากเขา เจ้าก็สามารถเก็บออมสินเดิมของตนไว้ได้ มีสองเรื่องนี้คำอยู่ คนของสกุลเว่ยไม่มีทางสร้างปัญหาให้เจ้าได้แน่ สำหรับสกุลโศว พวกเขาไม่เคยเห็นเจ้าเป็นบุตรหลานมาแต่ไหนแต่ไร เจ้าก็ไปมาหาสู่

ตามมารยาทก็พอแล้ว”

ไต้วหมิงอดนึกหน้าไม่ได้

ท่านแม่คิดว่าจวนอิงกั๊กกับจวนจีหนิงโหวมได้แตกต่างกันมากมาย กระมัง? หรือต่อให้คิดว่าแตกต่างกัน ก็เพียงแค่เรื่องของชั้นบรรดาศักดิ์และความมั่งคั่งของเบี้ยหวัดก็เท่านั้น

ตอนที่นางยังไม่ได้แต่งเข้าจวนจีหนิงโหวมก็คิดเช่นนี้เหมือนกัน กระทั่งหลังจากที่ออกเรือนไปยังจวนจีหนิงโหวแล้วจึงได้พบว่า... อันที่จริงจวนโหวใช้ว่าจะมีเงินทองมากกว่าจวนป้อ จวนป้อก็ใช้ว่าจะมีอำนาจในราชสำนักมากกว่าองค์กรกษัตริย์เสียแพร่แต่อย่างใด จนถึงเวลานี้นางก็ยังไม่เข้าใจเรื่องราวเหล่านี้ชัดเจนนัก

ไม่เหมือนกับสกุลขุนนาง ระดับใดก็คือระดับชั้นเท่านั้น ไม่ว่าจะงั้นชื่อจะพยายามมากเพียงใด แต่เส้นทางในการเลื่อนตำแหน่งก็ไม่ราบรื่นง่ายตายเท่าบั้งเหียนหรือทันฮวา แค่ได้ยินว่าคนผู้นั้นสอบผ่านระดับใดก็ตระหนกได้แล้วว่าอนาคตข้างหน้าของเขาจะเป็นเช่นไร

เรื่องราวในสกุลชนชั้นบรรดาศักดิ์ซับซ้อนกว่ามากนัก!

“จวนจีหนิงโหวจะไปเทียบเคียงกับจวนอิงกั๊กได้อย่างไรเจ้าคะ” ไต้วหมิงกล่าวขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์ “ท่านดูสินสอดของหมั้นของไต้วเจาลิ รวมแล้วมากถึงสองหมื่นตำลึงเงินเชียวนะเจ้าคะ ท่านพ่อก็อุดไ้แล้วว่า ชายหนึ่งหาบ หญิงหนึ่งหัว³⁶⁰ ถึงอย่างไรก็ต้องมอบเงินสินเจ้าสาวให้ไต้วเจาถึงหนึ่งหมื่นตำลึงเงิน...”

หวังอิงเสวียไม่นำพา นางแค้นหัวเราะ “พี่สาวของเจ้ามีทรัพย์สินอยู่เท่าใด เจ้ายังไม่รู้อีกหรือ จะมากขึ้นหรือน้อยกว่าหนึ่งหมื่นตำลึงสลักสำคัญอะไรกับนางด้วยเล่า ในเมื่อจวนอิงกั๊กยิ่งใหญ่กว่าจวนจีหนิงโหว ครานั้น

³⁶⁰ สำนักเงินที่ใช้เปรียบเทียบได้ว่า ยามออกเรือนโดยทั่วไปฝ่ายเจ้าบ่าวจะมอบสินสอดของหมั้นมากกว่าฝ่ายเจ้าสาว

แม้แต่จวนจีหิงโหวยังเคยเคยดั้นด้นชาติกำเนิดของตัวเอง หลังจากที่เขาได้แต่ง
เข้าสู่กุลเว่ยแทนนางไปแล้ว จวนอิงกั๋วคงกลับถูกตาต้องใจนางได้ อีกทั้งยังรีบ
กำหนดฤกษ์แต่งงานเสียรวดเร็วถึงเพียงนี้ เจ้าไม่รู้สึกว่ามีพิลึกพิลั่นอยู่สักนิด
หรือไรกัน

“กลัวแต่ว่าจวนอิงกั๋วคงจะเป็นพวกภายนอกสวยงามดั่งหยกภายใน
เหมือนฝ่ายเปื่อย ไม่นานว่าสินสอดของหมั้นพวกนี้อาจเป็นข้าวของเก่าแก่
คร่ำคร่าที่บรรพบุรุษทิ้งไว้ เพื่อหมายจะหลอกเอาทรัพย์สินจากท่านพ่อของเจ้า
ก็ได้กระมัง! เจ้ารอดูเถิดหนา ต่อไปหากตัวเองต้องร่ำให้น้ำตานองขึ้นมา เมื่อ
นั้นท่านพ่อของเจ้าจะต้องนึกเสียใจเป็นแน่!”

โต้วหมิงนึกถึงข่าวลือที่เกี่ยวข้องกับซ่งโม่แล้วก็อดที่จะใคร่ครวญตาม
มิได้

หวังอิงเสวี่ยสังเกตเห็นหน้าของบุตรสาวก็รู้แล้วว่าตนคะเนถูกแปดหรือ
เก้าในสิบ นางจึงพ่นน้ำเสียงลงเล็กน้อย “เจ้าอย่าได้คิดว่าแม่โง่งมนักเลย
แม่รู้ว่าสกุลโต้วกำลังคิดบัญชีกับแม่อยู่ แล้วแม่ไม่ได้กำลังคิดบัญชีสกุลโต้ว
อยู่หรือไร”

โต้วหมิงตะลึงงัน

หวังอิงเสวี่ยส่งผลหลิที่ปอกเสร็จแล้วให้โต้วหมิง โต้วหมิงรับมันมาอย่าง
ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หวังอิงเสวี่ยก้มหน้าแล้วหยิบผลหลิขึ้นมาอีกหนึ่งลูก
จากนั้นก็ปอกไปพลางเอ่ยไปพลาง “ตั้งแต่ที่แม่รู้ว่าท่านลุงห้ากับท่านตาของเจ้า
กำลังแย่งชิงตำแหน่งเกอเหล่าอยู่ แม่ก็ตระหนักแล้วว่าสกุลโต้วต้องทำทุกวิถี
ทางเพื่อเล่นงานท่านตาของเจ้า

“ซูหยินใช้รับปากว่าจะช่วยเหลือ แม่ก็รู้ว่าอยู่แล้วว่าป้าสะไภ้ห้าของเจ้า
ต้องทราบเรื่องนี้ดี แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้นแล้วจะอย่างไรกัน แม่ก็ทำให้เจ้าได้แต่ง
เข้าจวนจีหิงโหวไปอย่างราบรื่นอยู่ดีมิใช่หรือ พวกเขาจะทำให้ท่านพ่อของเจ้า
หย่าขาดจากแม่ได้จริงๆ หรือไร...”

“กลับเงินตั้งก็กลับลิ แม่ก็ไม่อยากอยู่ที่เมืองหลวงมาตั้งนานแล้ว เทียบ

กับการเป็นภรรยาของบัณฑิตสำนักฮั่นหลินแต่ในนาม ไม่สู้กลับไปบ้านเกิด ใช้ชีวิตอย่างไรกังวล ไม่มีข้อผูกมัดใดๆ ยังจะดีเสียกว่า เจ้ากับโด้เวาก็แต่งงานออกเรือนไปกันหมดแล้ว ท่านพ่อของเจ้าคงไม่อาจปล่อยให้เรื่อนในไร่คนดูแลได้หรือกระมัง ไม่ว่าบิดาของเจ้าจะยกใครเป็นอนุภรรยา และให้กำเนิดบุตรออกมา เขาจะกล้าไม่ยอมรับแม่เป็นแม่ใหญ่เขียวหรือ แม่ยังต้องเกรงกลัวอะไรอีกเล่า!”

หวังอิงเสวี่ยกล่าวขึ้นอย่างไม่อินขังขอบ ทว่าท่าที่ดิ้งตันไม่ยอมจำนนที่เผยออกมาทางสีหน้านั้นกลับเผยให้เห็นความคิดที่แท้จริงของนาง

โด้เวอหึงเห็นเช่นนี้แล้วรู้สึกอึ้งไปทั้งใจ นางก้มหน้าก้มตากินผลหลีอย่างเชื่องซึม

หวังอิงเสวี่ยเห็นลูกสาวไม่ได้สนใจวาจาของนางนัก พอคิดว่าอีกไม่ช้าตนก็ต้องกลับไปเงินตั้งแล้ว หลังจากนั้นคงยากจะได้พบหน้าบุตรสาวที่ออกเรือนไปของนางอีก เวลานี้มีโอกาสดูพบกันทั้งที่ นางจึงหยุดเรื่องของตนลงแล้วเอ่ยถามโด้เวอหึง “โหวเหยปฏิบัติต่อเจ้าอย่างดีหรือไม่”

ใบหน้าของโด้เวอหึงแดงเรื่อ นางพยักหน้าลงอย่างสงวนท่าทีพลางตอบไปส่งๆ “พอควรเจ้าค่ะ”

หวังอิงเสวี่ยหัวเราะขึ้นมาอย่างเข้าใจ หางตาปรากฏริ้วรอยจิบพับ สีหน้านั้นดูย่ำแย่ยิ่งกว่าท่านยายเสียอีก

โด้เวอหึงหันหน้าหนีอย่างทนไม่ได้

หากต้องการเป็นขุนนางเลื่องชื่อก็ต้องมีชื่อเสียงเสียก่อน

ในช่วงต้นฤดูร้อน ด้วยคำแนะนำจากท่านลุงทำให้จี้หย่งได้รับคำชมเชยจากอวี๋ลี่ผู้เป็นหม่าบิดิตสำนักฮั่นหลิน จึงได้เข้าร่วมเรียบเรียง *เหวินหวาด้าสวี่น* ที่ฮ่องเต้ทรงนิพนธ์ขึ้นพร้อมกับบัณฑิตสำนักฮั่นหลินอีกหลายท่าน

แม้ที่ว่ากรลำนักฮั่นหลินจะกว้างขวาง ทว่าเนื่องจากก่อสร้างมานานปี ingtonช่วยชูที่ยืนต้นตระหง่านสูงอยู่หน้าที่ว่ากรยังแผ่กิ่งก้านปกคลุมห้องปีก

ของสำนักชั้นหลินเอาไว้ ทำให้บรรยากาศมืดทึบเย็นตลอดทั้งสี่ฤดูกาล จนเกิดกลิ่นอับชื้นไปทั่ว ไม่เว้นแม้แต่ในช่วงกลางฤดูใบไม้ผลิที่อากาศเย็นสบายเช่นนั้น

การเรียบเรียงตำราย่อมต้องเป็นฝีมือของเหล่าบัณฑิตสำนักชั้นหลิน จี้หย่งแค่คอยค้นหาคัมภีร์และแหล่งที่มาเท่านั้น แม้จะทำเพียงเท่านี้ หลังจากทีเรียบเรียงจนเสร็จสิ้นแล้ว ชื่อของเขายังปรากฏอยู่ที่มุมเล็กๆ ของม้วนกระดาษ เรื่องนี้ทำให้บัณฑิตจอหงวน บังเหียน ทั้นสวา และเหล่าผู้ซื้อที่ตรากตรำอยู่ในสำนักชั้นหลินมาไม่รู้กี่ปีพากันอิจฉาริษยาอย่างมาก

ครั้งหนึ่งที่ไช้กู่หยวนเชิญสหายร่วมสำนักไปร่ำสุราก็ตั้งใจเหมินจี้หย่ง

“ที่ปรึกษาจวนผู้ว่าการที่บ้านเกิดมาทำธุระในเมืองหลวง จึงตั้งใจมาคารวะทักทายก่อน” เขาขำเลื่อมมองจี้หย่งที่หอบตำราเดินผ่านทางมาแวบหนึ่ง ก่อนจะกล่าวขึ้นเสียงดัง “ยากจะปฏิเสธไมตรี ก็จำต้องไปร่วมด้วย หลังจากที่ได้ทำทั้งหลายกิจการราชการแล้ว หากไม่มีเรื่องสลักสำคัญใด มิสู้ไปร่วมสำราญที่หอจู้ยี่เซียนด้วยกันกับข้าเล่า”

หอจู้ยี่เซียนคือแหล่งผลาญเงินขึ้นชื่อที่สุดในเมืองหลวง หลายคนจึงอดหวนไหวไม่ได้

หากเป็นเวลापกติจี้หย่งคงแกล้งทำเป็นตีความไม่ออก และตามไปเพื่อแกล้งให้ไช้กู่หยวนต้องกระอักกระอ่วนใจ จากนั้นก็ลับฝีปากกับไช้กู่หยวนสักหนึ่งยก จนเขาลิ้นจุกปากพูดอะไรไม่ออกหรือสะบัดแขนเลื้อยจากไปถึงจะยอมเลิกรา

ไช้กู่หยวนรู้จักนิสัยของจี้หย่งดี ดังนั้นจึงเจตนาเชิญเหลียงอู่เอิน บุตรชายคนโตของเหลียงจี้ฟางมาด้วย

เหลียงอู่เอินพูดติดอ่าง ไม่ชอบคนที่ปากไว เจ้าลำดับสำนวน และไม่ไว้หน้าผู้อื่นเป็นที่สุด อีกทั้งการพูดติดอ่างของเหลียงอู่เอินก็เกิดจากเวลานั้น ฮูหยินเหลียงต้องมอบเงินให้เหลียงจี้ฟางไปสอบราชการ จึงมิได้พาเหลียงอู่เอินไปรักษาในทันที

เหลียงอู่เอินเป็นเด็กที่ศึกษาตำราได้ดีเยี่ยมเช่นเด็กหลายคน แม้ว่าเขา

จะสอบเป็นจีนชื่อได้ ทว่ากลับไม่ได้รับตำแหน่งราชการเพราะพูดติดอ่าง ด้วยเหตุนี้เหลียงจี้ฟางจึงรู้สึกผิดกับบุตรชายคนโตมาก เรื่องภายในเรือนก็ยกให้บุตรชายคนโตเป็นผู้จัดการทั้งหมด เรื่องงานราชการก็มักหารือกับบุตรชายคนโต เหลียงอู่เอินจึงเป็นเหมือนที่ปรึกษาของเหลียงจี้ฟางนั่นเอง

เหลียงจี้ฟางกระทำการต่างๆ ด้วยความระมัดระวัง ใช้เวลาไม่นานก็มีตำแหน่งเป็นโส่วฟู่ ผู้ที่ทราบเรื่องราวนี้จึงมีไม่มากนัก แต่ถ้าวรู้เรื่องนี้เข้าเมื่อใดก็มีแต่ต้องหาทางผูกมิตรกับเหลียงอู่เอิน เส้นทางหน้าที่การงานจึงจะสะดวกราบรื่น

ที่สำคัญที่สุดก็คือ เหลียงอู่เอินชอบพวกบัณฑิตตกยากต่ำต้อยมากที่สุด ครั้งนี้เขาจะทำให้จี้หย่งได้เห็นดีกัน!

เมื่อคิดถึงตรงนี้เสียงของไช่กู่หยวนก็ดังขึ้นกว่าเดิม “ก่อนหน้านั้นที่ไปเยือนหอจู้เชียนลั่นเป็นสหายที่เป็นเจ้ามือ ครั้งนี้ได้ผู้อื่นเป็นเจ้ามือ รสชาติสุราคงจะแปลกใหม่ไม่น้อย ได้ทำทั้งหลายไม่ต้องเกรงใจกันไป!”

ท่าทางยากเกะผู้อื่นกินเช่นนี้เองเป็นหนึ่งในเหตุผลสำคัญที่จี้หย่งดูแคลนไช่กู่หยวนมาตลอด

ไช่กู่หยวนคำนวณเอาไว้แล้วว่าจี้หย่งจะต้องตกหลุมพรางนี้แน่

ใครจะคิดว่าจี้หย่งเดินกระหับไหลเขาไปอย่างเร่งรีบ ไม่เพียงแต่ไม่สนทนากับเขา ข้าสีก่อนยังไร้อารมณ์ประหนึ่งไม่ได้ยินด้วยซ้ำว่าเขาพูดอะไรเมื่อครู่

ไช่กู่หยวนอ้าปากกว้างหุบไม่ลงอยู่เป็นเวลานาน

ขณะที่ในใจของจี้หย่งในยามนี้กลับสับสนว่าวุ่นไปหมด ตั้งแต่เขาได้ยินท่านุทหวอดพูดในท้องหนังสือว่าไต้เวจ่าหมั้นหมายกับซ่งเยี่ยนถิง... ชื่อจิวจิวอินก็กว้างไปเมื่อสามวันก่อน สมอมของเขาก็ว่างเปล่าไปหมด ร่างกายประหนึ่งหุ่นเชิดไร้วิญญาณ ใครสั่งให้ทำอะไรก็ทำสิ่งนั้น จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่ได้สติกลับคืนมา

คนที่ไต้เวจ่าจะแต่งงานด้วยไหนจึงกลายเป็นซ่งเยี่ยนถิงไปได้

ชาติกำเนิดของเขาสูงส่ง แต่เดิมมิใช่ผู้ที่อยู่บนถนนเส้นเดียวกับพวกเขา

ด้วยซ้ำ เหตุใดจู่ๆ จึงมาหมั่นหมายกับโต้วเจ้าได้กัน

โต้วเจ้า... กำลังคิดเช่นไรอยู่กันแน่

เวลานั้นเขาอยากจะทำอะไรพรวดออกไปซักรั้วใช้ต้นสายปลายเหตุจากใครสักคนที่ตรอกวัดจิ้งอัน ทว่ากลับถูกท่านนุทหวดขัดขวางเอาไว้

“เจี้ยนหมิง เจ้าควรมองว่าเรื่องนี้เป็นบททดสอบของเจ้า” ท่านนุทหวดในชุดนักพรตเต๋ามีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ทำทางสงบนิ่งราวกับผู้หลุดพ้นจากโลกีย์ “ไหนพวกเราจึงพ่ายแพ้ในเหตุการณ์นี้ ยังมีวิธีการแก้ไขอีกหรือไม่ หากว่าไม่มีเราควรรู้ใช้โอกาสนี้สร้างผลประโยชน์ให้แก่วงศ์ตระกูลได้มากที่สุดอย่างไร หากว่ามี ต้องใช้วิธีการใดบ้าง แต่ไม่ใช่ทำเหมือนเจ้าในเวลานี้ที่คิดจะวิ่งพรวดพราดออกไปซักรั้วไล่เลียคนสกุลโต้ว ข้าขอถามเจ้า เจ้าไปสอบถามคนสกุลโต้วเช่นนี้แล้วจะได้อะไรขึ้นมา”

เขาไม่รู้ว่าจะได้ประโยชน์อะไร รู้เพียงแต่ว่าหัวใจประหนึ่งถูกควักออกมา เจ็บปวดร้าวรานไปหมด เขาอยากไปถามให้กระจ่างว่าเพราะเหตุใดซึ่งมีที่รูปลักษณะดังงามยิ่งกว่าสตรีถึงแต่งงานกับนางได้ แต่ทำไมถึงเป็นเขาไม่ได้!

จี้หย่งปลัดนายท่านผู้เฒ่าจี้ให้พ้นทาง แล้วก้าวพละไปโดยไม่พูดไม่จาสักคำ ทว่ากลับถูกคนสนิทของนายท่านผู้เฒ่าจี้ลากตัวกลับมา

นายท่านผู้เฒ่าจี้มองเขาอย่างเย็นชา น้ำเสียงเผยแว่วพิศหวังออกมาอย่างปิดไม่มิด “พวกเจ้าเฝ้าคุณชายสิบลูกของพวกเจ้าเอาไว้ให้ดี หากไม่มีคำสั่งของข้าก็ห้ามใครปล่อยเขาออกมา” ทั้งยังกล่าวต่อ “เจ้าแพ้แล้ว แม้ไม่อาจยอมรับผลของความล้มเหลวได้ ก็ควรรักษาความสง่าของผู้พ่ายแพ้เอาไว้จึงจะถูก”

ประตูห้องปิดลง

โครม!

จี้หย่งกุมศีรษะของตนยามทิ้งตัวลงบนเก้าอี้เล็กๆ ในห้องหนังสืออย่างสิ้นหวัง

สองร้อยยี่สิบแปด

แจกแจก

จี๋หย่งออกมาจากห้องหนังสือได้ต้องยกประโยชน์ให้การเรียบเรียง
เหวินหวาด้าสวี้น เพราะเขาคงไม่อาจเอาแต่ขังตัวเอง และไม่ออกไปว่าราชการ
ได้หรือกกระมัง?

ทว่าในใจของเขากลับว่างเปล่า ไม่ว่าจะทำอะไรก็ไม่อาจเรียกความมีชีวิต
ชีวากลับคืนมาได้

เพราะอะไรเขากับโต้วเจาจิ้งเดินมาถึงขั้นนี้ได้ เกิดความผิดพลาดตรง
ไหนกันแน่ เป็นเขาที่ตื้อดิ่งเกินไป หรือเป็นโต้วเจาจิ้งที่อคติเกินไปกันแน่?

จี๋หย่งนั่งอยู่ในตำแหน่งกู่เหลียงที่กว้างขวางและสว่างเรืองรอง พลิก
หน้ากระดาษบันทึกเหตุการณ์ในสมัยฮ่องเต้ไท่จงด้วยอาการเหม่อลอย ความ
ทรงจำนับตั้งแต่ได้รู้จักกับโต้วเจาจิ้งขึ้นในความคิดที่ละเล็กที่ละน้อย ภาพ
แล้วภาพเล่า

ประเดี๋ยวกี้เป็นภาพนางที่เอ่ยสัพยอกเขา “ระวังสบจิ้นชื่อไม่ผ่านเล่า”

ประเดี๋ยวกี้เป็นภาพนางที่เอ่ยกับเขาด้วยความพิศหวัง “ข้าหวังว่าท่าน
จะไม่เป็นเช่นโต้วหมิง”

แล้วไหนจะภาพนางที่ตำหนิต่อว่าเขาด้วยความโกรธซึ่ง “อย่าได้พบพาน

กันอีกตราบนานวาระสุดท้าย”...

ทว่าทุกครั้งที่เขานึกถึงกลับพอใจและรู้สึกอบอุ่นนัก ราวกับว่าชีวิตถูกเติมเต็มด้วยความสุขสันต์สำราญอันเต็มเปี่ยม ไม่เหมือนกับตอนที่อยู่ในห้องหนังสือของท่านปู่ทวด ความรู้สึกทั้งหมดต้องผ่านการคิดคำนวณ ทุกการคิดคำนวณต้องมีผลที่คาดการณ์ได้ ชีวิตราวกับถูกจัดวางเอาไว้ในกรอบในโครง ในแต่ละวันต้องทำเรื่องซ้ำซากไปมา

เวลานี้จี้หย่งอยากพบหน้าไต้เวจอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน เขาอยากรู้ว่าไต้เวจจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ หรือจะจ้องมองไต้เวจซึ่งอิงด้วยสายตาเย็นชา ประหนึ่งดวงดาวเย็นยะเยือกกันแน่...

จี้หย่งรวบรวมเอกสารเข้าด้วยกัน และเอ่ยกับชั้นที่เขียนอาร์กซ์อยู่ข้างๆ “จู่ๆ ข้าก็รู้สึกเวียนหัวอย่างหนัก กงกงช่วยหาที่พักให้ข้า และรินน้ำหวานมาให้สักจอกได้หรือไม่...”

ชั้นที่ในวังหลวงมิใช่ผู้ที่เปี่ยมชีวิตชั้นเจ็ดเล็กๆ จะสามารถขึ้นวังได้!

ชั้นที่ผู้นั้นกลอกตาพาลางเอ่ยขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์ “ในเมื่อท่านเปี่ยมชีวิตสุขภาพไม่แข็งแรง เช่นนั้นครวหน้าค่อยกลับมาเยี่ยมบันทีกอ่านใหม่อีกครั้ง มิดีกว่าหรือขอรับ”

จี้หย่งลงนามไว้ในบันทึกการเยี่ยม จากนั้นจึงออกมาจากเขตพระราชฐานแล้วมุ่งหน้าไปยังตรอกวัดจิ้งอัน

ไต้เวจนั่งปักผ้าไหมคาดหน้าผากสำหรับท่านย่าอยู่บนเตียงเตาหลังใหญ่ริมหน้าต่าง โดยไม่ได้ขยับฝีเข็มมาครู่ใหญ่แล้ว

เปี่ยซู่ซินที่ถือผลผลิตฤดูใบไม้ร่วงและเตงหวานเข้ามาเห็นภาพนี้ก็อดถอนหายใจยาวไม่ได้

ตอนที่ไต้เวจสนทนากับซ่งโม่ นางยืนเฝ้าอยู่ข้างเสาระเบียงทางเดิน คุณหนูไม่ยอมแต่งงานกับผู้ใด ทว่าเชื่อจ๊อบปฏิบัติกับคุณหนูด้วยความจริงใจ โน้ใจของคุณหนูก็คงกระจ่างแจ้งดีเช่นกัน คุณหนูคงกลัวว่าหลังจากที่

แต่งงานไปแล้วจะเป็นเหมือนที่นายท่านเคยปฏิบัติกับสุหยินจ้าวที่จากโลกนี้ไปแล้วเป็นแน่ ความรู้สึกที่อาจผันเปลี่ยนไปได้ในระหว่างทาง ทำให้นางไม่มั่นใจและคำนึงถึงผลได้ผลเสียอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้กระมัง

ถึงแม้ชื่อจิวจะอ่อนวัยกว่าคุณหนู ทว่ากลับกระทำการต่างๆ ด้วยความแน่วแน่มั่นคง ทุกครั้งที่ไปเยี่ยมเยียนคุณหนูที่เงินดิ่งก็เปลี่ยนวิธีการไปเรื่อยๆ และไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นได้ หากคุณหนูออกเรือนไปกับชื่อจิว ยังไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องอื่น แต่ได้รับการสนับสนุนจากสกุลสามีอย่างจวนอิ่งกั้วงนี่ คุณหนูจะต้องหวงคืนสินส่วนตัวที่เดิมครอบครองไว้แต่ในนามกลับคืนมาได้อย่างแน่นอน

ต่อให้แยกกันอยู่กับชื่อจิวในวันข้างหน้า หากหาหมู่บ้านชาวนาเงียบสงบสำหรับลงหลักปักฐานได้ ก็ย่อมดีกว่าคืนวันที่ต้องคอยรับมือกับปัญหารอบด้านเหมือนเช่นทุกวันนี้...

นางลอบถอนหายใจ ก่อนจะแยมยิ้มและรับเข็มมาจากไต้หวัน ปากก็เอ่ย “ท่านปักผ้ามาหลายวันแล้วนะเจ้าคะ ใช้สายตามากแล้ว ถ้าอย่างไรก็พักผ่อนสักครู่ กินผลไม้แล้วค่อยทำต่อก็ยังไม่สายเจ้าคะ ตอนนี่ยังห่างจากวันข้ามปีอีกนานอยู่นะเจ้าคะ”

ไต้หวันซานออกมา “อ้อ” พอได้สติก็อดที่จะรู้สึกเกือเขินเล็กน้อยไม่ได้ บอกว่าอยากจะทำปักผ้าคาดหน้าผากให้ท่านย่าสำหรับวันปีใหม่ ทว่าหลายวันนี้กลับลงเข็มไปได้ไม่เท่าไร แต่ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเหม่อลอยแทนเสียอย่างนั้น

พอมองไปยังผลไม้ตรงหน้า จิตใจก็เริ่มล่องลอยอีกครั้ง
คืนวันนั้น... ประโยคที่ซึ่งไม่กล่าวยังสลักแน่นอยู่ในใจนาง “อย่างน้อยเงินชีวิสัยและพวกตัวนกงอื่ก็สามารถอยู่ข้างกายเจ้าได้อย่างเปิดเผย”

ในชาติก่อนเหล่าสตรีที่ถูกส่งไปเป็นเครื่องบรรณาการให้เขาเหล่านั้น หากหมายมั่นที่จะติดตามเขาก็สามารถอยู่ข้างกายเขาต่อไปได้ หากอยากแต่งงานใหม่ก็ไม่ถูกยับยั้งห้ามปราม ด้วยความสัมพันธ์ของนางกับเขาในเวลา

นี่ยังต้องกังวลว่าจะไม่ได้ใช้ชีวิตสมตั้งใจปรารถนาด้วยหรือไม่

แต่งงานกับช่งโม่ อย่างน้อยก็ไม่จำเป็นต้องก้มหน้าก้มตาเชื่อฟังสามี เช่นการแต่งให้ผู้อื่น

เพียงแค่อองตริกตรองดูก็ทำให้นางเกิดหวั่นไหวขึ้นในใจแล้ว

แต่ถ้านางออกเรือนไปกับช่งโม่จริงๆ เรื่องแผนร้ายที่ช่งโม่มีต่อช่งโม่ เรื่องความลับของจวนอิงกั้วกง และการผันเปลี่ยนภายในวังหลวงอีกสี่ปีให้หลัง ก็จะถูกกลายเป็นดั่งคูเมืองที่ขวางกั้นอยู่เบื้องหน้าของนาง

นางจะข้ามผ่านมันไปได้หรือไม่ นางมีความสามารถพอจะช่วยให้ช่งโม่ข้ามผ่านไปได้หรือไม่

ต่อให้ท้ายที่สุดแล้วนางสามารถข้ามผ่านมันไปได้ แล้วนางจะต้องเสียอะไรเป็นสิ่งที่ตอบแทน?

หากไม่แต่งงานกับช่งโม่และการดองญาติกับสกุลจี้ก็ไม่บรรลุลูก สกุลโต้วจะเป็นฝ่ายเสียสัจจะและต้องชดใช้ครั้งใหญ่ให้แก่สกุลจี้เป็นแน่ จวนตะวันออกไม่มีทางยอมรามืออยู่ดีเรื่องราวไปง่ายๆ อย่างแน่นอน และจะต้องหาเหตุมากดดันนางเป็นแน่แท้

แม้นางจะไม่เกรงกลัว ทว่าเมื่อคิดว่าจะต้องทนใช้ชีวิตเช่นนี้ไปอีกเนิ่นนานในอนาคตข้างหน้า เจ้าตัวก็อดที่จะรู้สึกเหนื่อยล้าไม่ได้

เวลานี้ช่งโม่มอบโอกาสให้นางหลุดพ้นจากเรื่องนี้ นางจะก้าวออกไปบนเส้นทางนั้นดีหรือไม่

โต้วเจ้ารู้สึกลำบากใจเหลือเกิน

นี่ถึงชาติที่แล้ว เบื้องหน้านางคือสุนัขป่า เบื้องหลังคือพยัคฆ์ร้าย ด้วยเหตุนี้จึงต้องหลบหลับตาแต่งงานกับเว่ยถึงอวี่ ไม่มีโอกาสให้ลังเลมากมายได้ถึงขนาดนี้

ในชาตินี้มีทางเลือก แต่กลับไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไรดี

หรือเป็นเพราะยังมีทางเลือกมากมาย มนุษย์จึงยิ่งสับสนมากขึ้นเท่านั้น หรืออาจเป็นเพราะนางยังไม่มีฝีมือถึงขั้นประเมินและควบคุมสถานการณ์

เอาไว้ได้

โต้วเจาถามเปี้ยซู้ซิ่น “อาจารย์เงินได้มาหาข้าบ้างหรือไม่”
 “ไม่เลยเจ้าคะ” เปี้ยซู้ซิ่นยกขาวันอุ้มหอมกรุ่นถ้ายหนึ่งมาให้โต้วเจา
 นางหวังว่าโต้วเจากับท่านลุงเงินจะสามารถปรึกษาหารือกันได้ เพื่อที่
 คุณหนูจะไม่ต้องมานั่งขบคิดอยู่คนเดียวเช่นนี้ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใดอาจารย์
 เงินถึงไม่มาพบคุณหนูเลย

โต้วเจากล่าว “เจ้าไปเชิญอาจารย์เงินมาจวนสักรอบเถิด”

เปี้ยซู้ซิ่นพยักหน้ารับด้วยความยินดี

มีสาวใช้ปรี๋เข้ามารายงาน “คุณหนูสี่ คุณชายจี้มาขอพบเจ้าค่ะ”

โต้วเจาเอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ “คุณชายจี้ท่านใดกัน”

ตั้งแต่ที่เรื่องการแต่งงานของนางเจรจาบรรลุผล สุขภาพของท่านพ่อก็
 ฟื้นตัวดีขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ละวันออกไปว่าราชการด้วยท่าทางกระปรี้กระเปร่า
 มีกำลังวังชา พอเลิกงานก็กลับมาที่จวนอย่างเบิกบาน บางครั้งก็ส่งเทียบเชิญ
 สหายสนิทหรือขุนนางระดับสูงให้มาร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ กว่าจะกลับมาถึง
 เรือนก็ตึกตื่นมีตาค่ำแล้ว

สาวใช้ยิ้มตอบ “ท่านพี่จี้เจ้าค่ะ” ก่อนเสริมอย่างอวดรู้ “ทางตรอกอวี๋-
 เจียวคงจะได้รับเทียบเชิญจากนายท่านแล้ว คุณชายจี้ทราบที่ท่านกำลังจะ
 แต่งงาน จึงได้ตั้งใจมาเพื่อแสดงความยินดีกับท่านเป็นแน่เจ้าค่ะ”

โต้วเจาจำต้องพยักหน้าเบาๆ อย่างเสียมิได้

จี้หย่งรู้ว่านางกำลังจะออกเรือนแล้ว แต่เขากลับไม่ได้คิดหาวิธีทำให้
 ซึ่งไม่ต้องอับอายขายหน้าเพื่อล้างความอัปยศของตนเอง กลับเลือกที่จะมา
 พบนางแทนเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม แต่ก็นับว่ามีสติมากกว่า
 ก่อนหน้านี้มากทีเดียว

นางจึงเอ่ยกับสาวใช้ “เชิญท่านพี่จี้ไปจับชาที่โถงบุปผา”

สาวใช้รับคำสั่งแล้วผละจากไป

เปี้ยซู้ซิ่นกลับเอ่ยขึ้นอย่างวิตก “คุณหนู จะบอกฮูหยินหลักคำดีหรือ

“ไม่เจ้าคะ”

นางกลัวว่าจี๋หย่งจะก่อเรื่องวุ่นวาย และพลั้งปากถึงเรื่องที่สกุลจี้เคยคิดจะสู่ขอไต้เว้เจาออกมา หากมีใครพบว่าเป็นเวลานั้นไต้เว้เจายังไม่ได้ถอนหมั้นหมาย และเกี่ยวโยงไปถึงเรื่องพี่น้องสลับตัวขึ้นเกี่ยวเจ้าสาว ไม่น่าจะอาจมีคนคิดว่าคุณหนูเป็นตัวการต้นคิดเรื่องนี้ แบบนั้นก็คงจะยุ่งยากเป็นแน่!

“ไม่จำเป็น” แค่ป้าสะไม้้หกคิดว่าการแต่งงานของนางแยลงกว่าเดิมทุกครั้ง เพียงเท่านี้อีกฝ่ายก็เจ็บปวดใจมากพอแล้ว ไต้เว้เจาไม่ยอมให้เรื่องนี้กวนใจป้าสะไม้้หกอีก จึงเอ่ยเสียงเรียบ “ที่นี้คือตรอกวัดจิ่งอัน หากพวกนางคิดว่าอาหารของตรอกชว้ยชู้โอซากว่าตรอกวัดจิ่งอัน เช่นนั้นก็ให้พวกนางไปทำงานที่ตรอกชว้ยชู้ก็แล้วกัน”

เปี้ยชู้ชินรู้ว่าครานี้ไต้เว้เจาเดือดดาลขึ้นมาแล้ว

“เจ้าคะ” นางรับคำด้วยความนอบน้อม จากนั้นจึงช่วยไต้เว้เจาผลัดเสื้อผ้า แล้วออกไปยังโถงบุปผาด้วยกัน

จี๋หย่งได้พบนางก็เอ็ดขึ้น “เหตุใดเจ้าถึงซักซำว่าไรนั้ก ข้ายังมีธุระอื่นอีก!”

ราวกับว่าการไต้เถียงและคำพูดกริดใจเหล่านั้นไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนก็มีปาน

ไต้เว้เจาพลันรู้สึกประหนึ่งหวนกลับไปสู่เงินตั้งอีกครั้ง

จี๋หย่งมาขอยืมจวนตะวันตกใช้ศึกษาตำราและปั้นหัวบรรดานักบวชและบรรพชิตเหล่านั้น ตัวนางที่มีความตั้งมั่นจะถอนหมั้นกับสกุลเว้เย่ ยามว่างก็ถกเถียงต่อปากต่อคำกับจี๋หย่งอยู่เป็นนิจ ทั้งสองคนต่างรู้สึก่วชีวิตนี้ช่างดงามยิ่งนัก และเต็มไปด้วยความคาดหวังในอนาคตข้างหน้า...

จู่ๆ ขอบตาของไต้เว้เจาก็เปียกชื้นเล็กน้อย ก่อนเอ่ยถามจี๋หย่ง “ท่านมาหาข้ามีเรื่องอะไรหรือเจ้าคะ”

จี๋หย่งถาม “เจ้าตั้งใจจะแต่งงานกับซ่งไม้้?”

ไต้เว้เจาตรึงตรองอยู่ครู่ก็ตอบ “หากข้าพูดความจริงกับท่าน ท่านจะไม่

ทำตามอำเภอใจตนเองได้หรือไม่”

จี้หย่งถามขึ้นอีก “หรือจะให้ข้ามองเจ้าทำผิดพลาด และปล่อยให้เจ้าพลาดพลั้งไปอย่างนั้นหรือ”

“ท่านไม่ใช่ปลา ท่านจะรู้จักความสุขของปลาได้อย่างไรกันเจ้าคะ” โต้เว้เจากล่าว “ข้ามิได้ขอความช่วยเหลือจากท่าน ท่านก็สมควรยื่นมือเข้ามายุ่งเกี่ยวตามใจชอบ”

จี้หย่งก้มหน้าใคร่ครวญอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะจ้องมองดวงตาโต้เว้เจาเขม็ง “เป็นเพราะแบบนี้ใช่หรือไม่ เจ้าถึงได้ชุนชิ่ง?”

“ใช่เจ้าคะ” โต้เว้เจาไม่หลบเลี่ยง นางสบสายตากับอีกฝ่ายอย่างเปิดเผย “ข้าอาจจะไม่ได้เก่งกาจเหมือนท่าน ทว่าท่านก็ควรเคารพทางเลือกของข้า ไม่เพียงแต่ตัวข้า ต่อให้เป็นสหายสนิท สหายร่วมสำนักวิชา สหายร่วมราชสำนัก หรือแม้แต่คนในสกุลของท่านก็เช่นกันเจ้าคะ แต่ละคนต่างมีสิ่งที่ตนโปรดปราน และความโปรดปรานเหล่านี้ก็เป็นส่วนหนึ่งในสิ่งที่พวกเขาประสบพบพานมา ท่านจะเพิกเฉยต่อผู้ที่มีความชื่นชอบแตกต่างกันไปจากท่านก็ย่อมได้ แต่จะดูหมิ่นดูแคลนผู้อื่นมิได้หรือคะเจ้าคะ”

“ที่เรากำลังพูดคือเรื่องของเจ้า เจ้าจะตั้งผู้ที่ไม่มีความสำคัญเหล่านั้นเข้ามาพัวพันเพื่ออะไรกัน” จี้หย่งไม่สนใจจะฟังคำเทศนาของโต้เว้เจา จึงเอ่ยสวนขึ้น “ข้าจะไม่สอดมือมายุ่งเรื่องของเจ้าอีกก็ได้” ก่อนเหินบแนมอย่างอดไม่ได้ “ข้าจะรอดูว่าเมื่อเจ้าตกลงไปในหลุมบ่อที่ไม่อาจปีนปายขึ้นมาได้แล้ว เจ้าจะร้องขอให้ข้าช่วยเหลือเจ้าหรือไม่!”

อุปนิสัยเจ้าอารมณ์อย่างกับเด็กน้อยนี้ทำให้โต้เว้เจาอดหัวเราะออกมาไม่ได้

จี้หย่งบ่นหน้าดู

โต้เว้เจาหยัดกายนั่งตัวตรงพลางเอ่ยขึ้นอย่างจริงจัง “ข้ายังมีได้ตัดสินใจ แต่งงานกับช่งโม้เจ้าคะ แต่ที่หัวนี้ไหวอยู่เล็กน้อย”

จี้หย่งแทบหายใจไม่ทั่วท้องขณะกล่าว “หมอนั้นนอกจากชาติกำเนิด

แล้วก็ไม่มียี่สิบอะไรสักอย่าง เจ้าไม่รู้อะไร...” ก่อนบอกเล่าเรื่องที่ซึ่งไม่สังหารคน เป็นผักเป็นปลาให้ตัวเจ้าฟัง

“...เขาไม่เพียงแต่ผูกมิตรกับฉันที่ ทั้งยังสมคบคิดกับก๊วยวีแห่งจวน อวิ๋นหยางป้อ คำขายเพื่อแสวงหาผลกำไร วันๆ คิดแต่จะผูกมิตรกับขุนนาง เล็กๆ ในกรมโยธา ไม่เห็นจะทำการทำงานใดให้เป็นกิจจะลักษณะขึ้นมา คน เช่นนี้เจ้าควรจะออกเรือไปกับเขาอย่างนั้นหรือ เจ้าต้องใคร่ครวญให้ละเอียด รอบคอบ!” ก่อนจะเอ่ยขึ้นในตอนท้ายอีก

“หากเจ้าไม่ยอมแต่งงานกับเขา ข้าก็มีวิธีการทำให้สกุลช่งถอนหมั้น หมายไปได้โดยไม่ให้ชื่อเสียงของเจ้าต้องต่างพร้อย”

“ขอบคุณมากเจ้าคะ” โต้กลับจากกล่าวขอบคุณเขาจากใจจริง “หากข้าอยาก ถอนหมั้นกับสกุลช่ง ข้าจะไปหาหรือกับท่านแน่นอน”

พูดหรือไม่พูดก็มีค่าเท่ากัน...

จี้หย่งสะบัดแขนเสื้อแล้วจากไป

เมื่อออกมาจากจวนสกุลโต้ว จี้หย่งถึงเพิ่งรู้ว่าดูเหมือนเขาจะยังถาม เรื่องที่ควรถามไม่หมด เรื่องที่ควรพูดก็ยังมีได้พูด สิ่งที่หลุดจากปากกลับกลายเป็นวาทะพุดพลาบไร้สาระไปทั้งนั้น

หาว่าความรู้สึกในใจกลับดีขึ้นมาก หรือจะเป็นเพราะตัวเจ้าเห็นพ้องกับ วิธีการของเขา?

จี้หย่งยืนอยู่หน้าประตูวัดจี้จั้น สายตาทอดมองสิ่งโตหินสองตัวที่ตั้ง อาลักษณ์อยู่หน้าประตูวัดจี้จั้น ปากก็อดบ่นอุบอิบมิได้

เรื่องที่เขาอยากกระทำ ต้องการการยืนยันจากผู้อื่นเพื่อความถูกต้อง ตั้งแต่เมื่อใดกัน เรื่องนี้เขาควรใคร่ครวญให้ละเอียดดี

คำพูดของโต้วเจาก็ใช้ว่าจะถูกต้องไปทั้งหมดเสียหน่อย

จี้หย่งจมดิ่งสู่ห้วงวังค์

สองร้อยยี่สิบเก้า

วิวุ่น

ในเวลาเดียวกันนี้เงินชวีสู่ยกำลังอยู่ในเรือนของอู่จื่อเฟิง... สหายเก่า
เก่าของเขา

อู่จื่อเฟิงแก่กว่าเขาห้าปีและเป็นบัณฑิตร่วมรุ่นเดียวกัน เนื่องจาก
ครอบครัวมีสถานะมั่งคั่ง แม้อู่จื่อเฟิงจะเข้าสอบราชการครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่า
ครอบครัวก็ยังคงให้การสนับสนุนเขามาโดยตลอด จนกระทั่งอายุได้ห้าสิบเอ็ด
ปีจึงสอบผ่านเป็นจิ้นชื้อ เพียงแต่ตัวเขาไม่มีใจที่จะเป็นขุนนางอีกแล้ว ส่วนบุตร
ชายทั้งสองก็สอบเป็นจิ้นชื้อได้ตามลำดับ ตัวอู่จื่อเฟิงจึงกลายเป็นนายท่าน
ผู้เฒ่าดูแลเรือนไปโดยปริยาย

เงินชวีสู่ยในยามนั้นครอบครัวตระก่ำลำบาก จึงมาขอพึ่งพาอาศัยเขา
ที่เมืองหลวง

เมื่อเห็นเงินชวีสู่ย อู่จื่อเฟิงก็ทอดถอนใจออกมาก่อนจะกล่าว “ในเมื่อ
เจ้ายังมีชีวิตอยู่ ไฉนจึงไม่มาเยี่ยมเยียนกันบ้างเล่า ข้าได้ยินว่าตั้งกัวงงสังหาร
จางข่ายเพื่อเซ่นไหว้เมืองไปแล้ว ยังคิดว่าเจ้าตายตกตามกันไปด้วย” ทั้งกล่าว
อีก “หากรู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ข้าไม่ควรฝากฝังเจ้าไว้กับจางข่ายเลย... เวลานั้น
แย่งก็ชื่นชมเจ้าเป็นอย่างมาก หากเจ้าอยู่ที่จวนสกุลเย่ต่อ ต่อให้ไม่มีหวังใน

ตำแหน่งราชการ แต่เกือบบรมลั้งสอนในสำนักวิชาในจังหวัดได้ อาจเป็นเพราะเจ้าวาสนาไม่ดี คิดไม่ถึงเหมือนกันว่าหลังจากที่เจ้าออกจากจวนสกุลเยไปได้ไม่นาน เยงกก็ได้รับตำแหน่งเป็นปราชญ์มหาสำนัก!”

เยงกที่เขากล่าวถึงก็คือเย้อเผย... อติตขุนนางใหญ่ในเน่ยเกอั่นเอง “เรื่องนี้จะตำหนิท่านได้อย่างไรกัน” เมื่อพูดถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น เงินชีวิตก็รู้สึกละลายใจไม่น้อย

“หากจะตำหนิก็ต้องตำหนิตัวข้าในเวลานั้นที่เป็นคนหนุ่มเลือดร้อน ได้ยินว่าจางชายตั้งมั่นที่จะปกป้องรักษาผู้เจี้ยน หมายมันตั้งใจจะปราบพวกโจรสลัดเรือเป็น เมื่อไปถึงจวนของจางชายก็แสดงความโสวอดดีที่เยงกเคยชื่นชมไว้ไปทั่วทุกแห่งหน ทำให้จางชายนึกเดียดฉันท์ขึ้นมา ไม่เพียงแต่ไม่ได้รับตำแหน่งสำคัญ ซ้ำยังถูกกีดกันอีกด้วย หลายปีมานี้ทุกครั้งที่ทบทวนถึงเรื่องเหล่านี้ก็รู้สึกละลายใจต่อความเมตตาที่พี่จ้อเผิงมอบให้ ยิ่งไม่มีหน้ามาพบท่านได้”

“ข้ากับเจ้าเป็นสหายเก่าแก่กันมาหลายปี พูดเช่นนี้ก็เหมือนเป็นคนอื่นคนไกลกัน” อุ้จ้อเผิงกล่าวพลางมองสำรวจเงินชีวิต

ก่อนเห็นว่าเสื้อผ้าอาภรณ์ของเขาแม้มิได้หรูหรา ทว่าเรียบง่ายสะอาดสะอ้าน วัสดุที่ใช้ละเอียดพิถีพิถัน ช่างเวิกก็ห้อยหยกเหลืองขึ้นหนึ่ง ลักษณะละเอียดเกลี้ยงเกลา กระจ่างใสแวววาวไปทั้งชิ้น ดูแล้วมิใช่ของสามัญธรรมดา ใคร่ครวญดูก็พอรู้ว่าหลายปีมานี้อีกฝ่ายคงมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ไม่ย่ำแย่สักจู่ๆ ก็เข้ามาเยือนถึงเรือนเขาโดยกะทันหันเช่นนี้ คงมิใช่เพราะเรื่องเงินๆ ทองๆ เป็นแน่

ด้วยเหตุนี้จึงเอ่ยถามออกมาตามตรง “ที่เจ้ามาหาข้า หรือว่าจะพบเรื่องยุ่งยากใดมาอย่างนั้นหรือ”

อุ้จ้อเผิงเป็นบัณฑิตเมืองหลวง อุปนิสัยใจบุญสุนทาน บุตรชายทั้งสอง... คนหนึ่งเป็นผู้ว่าการจังหวัดจิงโจวในหูกว้าง ส่วนอีกคนเป็นนายอำเภอถงเซียงในเจ้อเจียง เนื่องจากทั้งบิดาและบุตรชายล้วนสอบได้ตำแหน่งจิ้นชื่อ พวกเขา

จึงมีสหายบัณฑิตร่วมรุ่นมากมาย สหายที่คบค้าก็ยิ่งกว้างขวางประหนึ่งปลาในน้ำ เมื่อสหายจากต่างถิ่นที่มาเยี่ยมเมืองหลวงพบเจอเรื่องยุ่งยากใดก็มักมาหาจิวจิวเผิงเพื่อขอความช่วยเหลือทั้งสิ้น

เงินชิวส่วยตั้งใจมาพบจิวจิวเผิงก็เพื่อขอความช่วยเหลือตั้งแต่แรกแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงไม่คิดปิดบัง เขาบอกเล่าเรื่องที่ตนกลับมาจากผู่เจี้ยนได้อย่างไร รู้จักกับไต้เวจ่าได้อย่างไร และได้รับการสนับสนุนจากไต้เวจ่าอย่างไร กลายมาเป็นที่ปรึกษาของนางได้อย่างไร รวมถึงเรื่องที่ไต้เวจ่าถูกสับเปลี่ยนตัวเจ้าสาวและหมั้นหมายกับช่งเยี่ยนถั่ง... ชื่อจิวจิวจวนอิงก็วางใจให้จิวจิวเผิงฟังตามลำดับ

สกุลไต้เวจ่าแห่งเปย์โหลว... แม้ไม่เคยไปมาหาสู่ ทว่าจิวจิวเผิงย่อมเคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามมาก่อน

พอได้ฟังเขาก็อดตระหนกไม่ได้ ก่อนจะกล่าว “ไหนได้ทำไต้เวจ่าจึงเลอะเลือนถึงเพียงนี้! ต่อให้เกิดเหตุเช่นนั้นจริงก็ไม่ควรปล่อยให้บุตรสาวออกเรือนตามอำเภอใจ!” ทั้งยังกล่าวอีก

“ในเมื่อเจ้าเป็นที่ปรึกษาสกุลไต้เวจ่าก็คงได้สืบเรื่องของชื่อจิวจวนอิงก็วางมาบ้างแล้วกระมัง... ชื่อจิวจิวอิงก็วางไฉนจะเสียสติไปสักหน่อย เป็นไปได้หรือที่เขาจะสังหารผู้คุ้มกันจวนตนเองทั้งหมดโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุแบบนั้น ทั้งยังหลังจากที่มารดาเพิ่งสิ้นใจไปได้ไม่นานอีกด้วย เห็นได้ชัดว่ามี ‘เรื่องงามหน้า’ เกิดขึ้นในจวนของพวกเขา ด้วยเหตุนี้จึงต้องสังหารคนปิดปาก สกุลไต้เวจ่ายอมปล่อยให้บุตรสาวแต่งงานกับช่งโมได้อย่างไรกัน”

ช้วยังล่ำทับอีก “มิสู้เจ้าฉวยโอกาสนี้ออกจากงานมาเสียจะดีกว่า แม่ข้าจะเป็นเพียงชวานาคนหนึ่ง ทว่าไม่ปล่อยให้สหายอย่างเจ้าต้องอดอดอยากปากแห้งแค้นนอน หากเจ้ารู้สึกไม่สบายใจที่จะอยู่กับข้า ข้าก็สามารถฝากฝังเจ้าให้ทำงานกับเหยาชื่อจ้งแห่งจวนเหยาเก๋อได้... เหยาเก๋อเหล่าเป็นคนจังหวัดจิงโจวในหูกว้าง บ้านเดิมของเขายู่ในการปกครองของบุตรชายข้า

“ตัวข้าไปมาหาสู่กับพ่อบ้านจวนเหยาเก๋อเหล่าอยู่บ่อยครั้ง จวนของพวกเขาที่กำลังหาอาจารย์มาอบรมสั่งสอนบรรดาคุณชายน้อยในสกุลอยู่พอดี งาน

น้อย คำตอบแทนนาม เรื่องเล็กน้อยเท่านี้ สกุลเหยาคงจะเห็นแก่หน้าของข้า
อยู่บ้าง”

เดินศรีสู่ยซาบซึ่งใจยิ่งนัก

แม้เขาจะรู้ถึงสายสนกลในเรื่องที่ซึ่งไม่สังหารผู้คน ทว่าเรื่องนี้เป็นเรื่อง
ใหญ่ ข้ายังเป็นเรื่องส่วนตัวของซึ่งไม่ จะให้บอกกล่าวกับอุจื้อเผิงก็คงไม่ใคร
เหมาะนัก เขาจึงกล่าวเพียง “คุณหนูสี่สกุลไต้หวันมีพระคุณกับข้ามาก หากคุณ
หนูสี่สกุลไต้หวันแต่งงานออกเรือนไปได้ด้วยดี ข้าก็จะใช้ออกาสนี้ในการลาออกมา
ได้ ทว่าเวลานี้ยังทำเช่นนั้นไม่ได้ขอรับ” เขาทำได้เพียงปฏิเสธความปรารถนาดี
ของอุจื้อเผิงอย่างอ้อมค้อม

“เจ้านั้นะ!” อุจื้อเผิงส่ายหน้า ก่อนกล่าวขึ้นอย่างเสียดายระคนชื่นชม
“เมื่อก่อนมีอุปนิสัยเช่นไร บัดนี้ก็ไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย”

เดินศรีสู่ยหัวเราะอย่างเก้อเขิน “ที่ข้ามาหาพี่จื้อเผิงก็ด้วยเรื่องของชื่อจื้อ
จวนอิงกั้วกงนี่ละขอรับ”

“หือ?” อุจื้อเผิงมองเขาอย่างฉงน

เดินศรีสู่ยกล่าวด้วยรอยยิ้ม “สามคนกลายเป็นสี่³⁶¹ ข้าเองก็คิดว่า
เรื่องที่ชื่อจื้ออิงกั้วกงสังหารผู้คุมกันนั้นมีลบลมคมใน จึงอยากขอให้ท่านช่วยข้า
ตามหาแม่หมของชื่อจื้อ เพื่อสอบถามเรื่องราวในวัยเยาว์ของชื่อจื้อสักหน่อย
ขอรับ”

“เรื่องนี่ยากมาก” อุจื้อเผิงเอ่ยกลั้วหัวเราะ “สกุลบรรดาคักดีอย่างจวน
อิงกั้วกงส่วนใหญ่จะเลือกแม่หมมาจากจวนแม่หม³⁶² ไปสอบถามที่ต้าซิงหรือ
หว่านผิงดูก็รู้แล้ว เพียงแต่ไม่รู้เจ้าต้องการสอบถามเรื่องใด”

เดินศรีสู่ยได้ฟังก็รู้ว่าตนมาหาถูกคนแล้ว ส่วนใหญ่จวนแม่หมมักเลือก
สตรีมาจากอำเภอต้าซิงหรือไม้อีกี่หว่านผิง แม่หมของซึ่งไม่คือผู้ใด เขาสืบข่าว

³⁶¹ หมายถึง คำเล่าลือ เมื่อพูดกันมากเข้า คนฟังอาจเชื่อว่าเป็นความจริง

³⁶² หน่วยงานสำหรับคัดสรรแม่หมเพื่อรับใช้ดูแลราชสกุลหรือเชื้อพระวงศ์

รู้มาตั้งแต่ต้นแล้ว เพียงแต่สถานะของเขานี้เองที่เป็นปัญหา ทั้งคนใกล้ชิดก็ล้วนคุ้นเคยกับผู้ใต้บัญชาของช่งโม่มั้งนั้น เกรงว่าหากส่งคนไปสืบถามเรื่องช่งโม่มะจะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นความคิดของโ้วเจาเอาได้ หากสร้างความคลางแคลงให้ช่งโม่มแล้วละก็ เช่นนั้นก็อาจได้ไม่คุ้มเสีย

คิดไปคิดมาเขาจำต้องขอให้อู๋จื่อเฟิงมาช่วยออกหน้าให้

“คำโบราณกล่าวว่า ‘สามชวบงบงบอกตัวตน’ ข้าแค่อยากสอบถามว่าในช่วงสองสามปีหลังจากที่ชื่อจื่อเถือกกำเนิดมานั้นมีเรื่องใดที่ผิดแปลกไปจากปกติบ้างหรือไม่ เจียงชื่อปฏิบัติกับชื่อจื่ออย่างไร และอิงกั่วงปฏิบัติกับชื่อจื่อเช่นไร เหตุใดชื่อจื่อถึงถูกส่งไปฝึกฝนวรยุทธ์ที่สกุลเจียงตั้งแต่มดเล็ก หรือเป็นเพราะชื่อจื่อซุกซนเกินไป จึงจำต้องส่งตัวไปให้ตั้งกั่วงอบรมสั่งสอน ชื่อจื่อปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไรบ้าง...”

“ข้าก่อน” อู๋จื่อเฟิงฟังแล้วตัดบทเขาด้วยรอยยิ้มขบขัน “นี่เรียกว่าสืบความที่ไหนกัน เห็นอยู่ชู้ตๆ ว่าเจ้ากำลังซักประวัติชื่อจื่ออิงกั่วง! ข้าแก่ห่มมปุ่นนี้แล้ว เรื่องที่เจ้าพูดมาข้าจำได้เสียที่ไหนกัน เอาเช่นนี้ ข้าจะเรียกอู๋เซิงมาหา เจ้ามีเรื่องอะไรก็ฝากฝังกับเขาแล้วกัน”

อู๋เซิงคือผู้ติดตามคนสนิทของอู๋จื่อเฟิง ฉลาดเฉลียว ทำการใดด้วยความรอบคอบ เรื่องเล็กเรื่องใหญ่ในสกุลอู๋ล้วนยกให้เขาเป็นคนออกหน้าทั้งสิ้น ฉินชิวสือรู้จักคนผู้นี้เป็นอย่างดี จึงรีบกล่าวขอขอบคุณไม่หยุดปาก

“ในตอนนั้นเจ้าถึงกลายเป็นหญิงแก่ไปได้หนอ” อู๋จื่อเฟิงเอ่ยกลั้วหัวเราะ “หากเจ้ายังทำเช่นนี้อีก ข้าจะตะเพิดเจ้าออกไปเสีย!”

ฉินชิวสือจึงกล่าวขอโทษออกไปอีกคำ ทว่าสีหน้าท่าทางกลับดูผ่อนคลายลง ขณะที่ความเกรงอกเกรงใจก็ลดลงไปหลายส่วนเช่นกัน

หลังจากฝากฝังเรื่องที่ตนต้องการสืบกับอู๋เซิงแล้ว อู๋จื่อเฟิงก็กล่าว “เจ้ายังจำเชียวชุนได้หรือไม่ เวลานี้เขาเป็นที่รักษาอยู่ในจวนฉางซิงไห่ หลังจากที่เขาไปจากเมืองหลวงแล้ว เขาก็มาหาข้าที่นี้บ่อยครั้ง นานๆ ครั้งเจ้าจะมาเยือนสักที ถ้าอย่างไรข้าเชิญเขามาที่นี้ และร่วมร่ำสุรากับพวกเราสักสองสามจอก

ดีหรือไม่”

เงินขวัญสู้รู้จักเชี่ยวชาญเงินเมื่อครั้งที่เขายังทำงานเป็นที่ปรึกษาอยู่ในเมืองหลวง นับๆ ดูแล้วก็ไม่ได้พบหน้ากันมากกว่ายี่สิบปีแล้ว

พอได้ยินว่าอีกฝ่ายเป็นที่ปรึกษาของจวนฉางซิงโหว เงินขวัญก็เกิดความคิดขึ้นมา เขาถูฝ่ามือไปมาพลาจตอบรับด้วยความยินดี และเร่งเร้าให้อู๋จื้อเฟิงรีบไปเชิญเชี่ยวชาญเงินมา

อู๋จื้อเฟิงสั่งความบ่าวรับใช้แล้วสนทนาถึงเรื่องของเชี่ยวชาญเงินกับเงินขวัญ “...เขาไม่มีความสามารถเช่นเจ้า ทำงานอยู่ในจวนฉางซิงโหวมาเจ็ดแปดปี ก็รับผิดชอบเพียงงานชืดๆ เขียนๆ หนังสือไว้ว่าลัยหรือไบเทียบเชิญพรรคนั้นไม่ได้เลื่อนไปเป็นคนสนิทของฉางซิงโหวเสียที แต่ก็ถือว่ามีชีวิตอย่างสุขสบาย”

เงินขวัญยิ้มขึ้น “สกุลบรรดาคักดีไม่เหมือนสกุลขุนนาง คนของสกุลขุนนางยังหาตำแหน่งจากความสามารถได้ แต่คนในสกุลคักดินาบางครั้งจะหาตำแหน่งราชการให้ตนก็ยังมีได้ แล้วนับประสาอะไรกับการช่วยยกฐานะให้ที่ปรึกษากันแล้ว เห็นได้ชัดว่าที่สุฉินเบื้อหน่ายหน้าที่ที่ปรึกษาในจวนขุนนางแล้ว คงหมายมั่นว่าจะอยู่ดูแลจวนฉางซิงโหวไปจนแก่เฒ่าแน่ขอรับ”

อู๋จื้อเฟิงใคร่ครวญดูก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “คำพูดเจ้าก็มีเหตุผลเช่นกัน ข้าเห็นวันๆ เขาไม่ทำการงานใด มีวันหยุดอยู่มากโขทีเดียว”

เงินขวัญจึงใช้หัวข้อนี้ซักถามเรื่องของสกุลบรรดาคักดีในเมืองหลวง ทำยที่สุดก็วนกลับมาที่อังก่วงซ่งอิซุน “...ได้ยินว่าเขาสอบผ่านระดับชีวไฉ่ ข้าตอนที่เพิ่งได้รับสืบทอดตำแหน่งก็ยังสามารถควบคุมตราทัพหน้าแห่งสำนักบัญชาการกองทหารห้าหน่วยทัพมิใช่หรือ เห็นได้ชัดว่าคนผู้นี้พอจะมีความสามารถอยู่บ้าง”

ขุนนางบุน่กำกับขุนพล ขุนนางบู๊ระดมทหาร

เลขาธิการกรมกลาโหมแม้จะเป็นขุนนางบุน่ ทว่าการระดมกำลังต้องผ่านความเห็นชอบของสำนักบัญชาการกองทหารห้าหน่วยทัพ ผู้บัญชาการตราประทับซึ่งถือครองตราพยัคฆ์ประจำกองทัพที่ได้รับการแต่งตั้งจากฮ่องเต้

ถึงจะนับว่าเป็นขุนนางใกล้ชิดพระองค์ที่แท้จริง

“พอจะร้อยเรียงกวีกลับหัวกลับหางได้อยู่บ้าง” อุ๊จิวเฟิงประเมินความสามารถของซ่งอู่ซุนไม่สูงนัก “รับตำแหน่งผู้บัญชาการตราประทับได้ก็เพราะเห็นแก่อุปนิสัยอ่อนโยนของเขา และความจงรักภักดีของจวนอิงกั๋วกงจากรุ่นสู่รุ่น”

“อ้อ!” เฉินชวีสุ่ยระบายยิ้มก่อนถามด้วยท่าทางสนอกสนใจเป็นอย่างยิ่ง “ไหนจึงพูดเช่นนั้นขอรับ”

อุ๊จิวเฟิงคิดว่าเฉินชวีสุ่ยอาจจะติดตามคุณหนูสี่สกุลตัวเข้าจวนอิงกั๋วกงไปด้วย เขาจึงเข้าใจความสงสัยใคร่รู้ของเฉินชวีสุ่ยได้เป็นอย่างดี ก่อนเกริ่นขึ้นด้วยรอยยิ้ม “ต้องเริ่มต้นจากต้นกำเนิดของจวนอิงกั๋วกง...”

ทั้งสองจับขาไปพลางสนทนาไปพลาง กว่าเซียวชุนจินจะมาถึง น้ำซาก็ถูกเปลี่ยนไปหลายกาแล้ว สหายสนิทได้พบพานกันอีกครั้งหลังจากเวลาล่วงเลยมาหลายปี บรรยากาศจึงเปี่ยมล้นไปด้วยความตื่นเต้นยินดี ใครยังจะเอ่ยถึงเรื่องราวของจวนอิงกั๋วกงกันอีกเล่า

เฉินชวีสุ่ยร่ำสุราจนเมามาย เขาอนด้างอยู่ที่จวนสกุลอุ๋นจนถึงรุ่งเช้า
ยามสามจึงลุกขึ้นจากเตียง

อาการเมาค้างทำให้เขาปวดหัวจนรู้สึกเหมือนหัวจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ รสขมและเพื่อนคลั่งอยู่ในปาก ระหว่างที่กำลังนวดขมับอยู่นั้น อุ๊จิวเฟิงก็เดินเข้ามาด้วยรอยยิ้ม

“ชวีสุ่ย เหล่าสหายในสำนักฮั่นหลินรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ที่ตื่นเต้นจนทนไม่ไหว พวกเขากำลังเดินทางมาที่นี่ เหลียงจู่จงห้องรับรองไว้ที่หอจู้เซียน เพราะต้องการเลี้ยงต้อนรับเจ้า เจ้ารีบไปอาบน้ำลัดผ้าเร็วเข้า สหายทั้งหลายจวนจะมาถึงแล้ว”

เฉินชวีสุ่ยยิ้มเพื่อน คำเชื้อเชิญนี้ย่อมมีอาจปฐิเสศไว้

ตกคำพวกเขาที่ร่ำสุราเมามายอยู่ที่หอจู้เซียน

เมื่อได้สติในวันถัดมา ระหว่างที่เงินขวัญสู้เห็นว่าสมควรากลับแล้ว เขาก็ได้ยืนยันว่าอุ้งเชิงที่ไปสืบข่าวกลับมาแล้ว

เงินขวัญสู้ชดหน้าชาเย็นๆ ไปสองจอก จากนั้นก็ตรงไปสนทนากับอุ้งเชิงในห้องรับรองแขก

จนดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยลงในประจิมทิศ อุ้งเชิงถึงเพิ่งได้ก้าวออกมาจากห้องรับรองแขก

อุ้งเชิงฝังใจไม่ได้แต่ถามว่าพวกเขาสนทนาเรื่องใดกัน แต่เชิญเขาร่วมโต๊ะอาหารค่ำด้วยความอบอุ่น พร้อมกับเซียวซุนจินที่ได้รับคำเชิญมาจากอีกคน เงินขวัญสู้ต้องกล่าวขอตัวลากลับถึงสามครั้งสามครา อีกฝ่ายถึงได้จัดเตรียมเก้าอี้ให้มาส่งที่ร้านขายเครื่องเขียนที่ถนนใต้หอกลอง

เปียซู่หลันก็ร้องรอเขาอยู่ที่นั่นมาหนึ่งวันแล้ว

เมื่อเห็นเงินขวัญสู้ นางก็อดที่จะเอ่ยขึ้นอย่างกระแงกระงอดไม่ได้ “ท่านลุงเงินนี่จริงๆ เลย จะไปไหนเหตุใดไม่ลังความใครไว้สักคำเล่าเจ้าคะ คุณหนูรอท่านนานแล้ว!”

เงินขวัญสู้เพิ่งตระหนักว่าวันนี้เป็นวันที่สิบหกเดือนแปดแล้ว ห่างจากวันที่ได้ัวเงาจะต้องออกเรือนไม่ถึงแปดวัน

เขากล่าวขอโทษขอโพยไปหลายครั้ง “ไม่รู้ว่าคุณหนูที่ต้องการพบข้าด้วยเรื่องใดกัน”

“ข้าเองก็ไม่ทราบเจ้าคะ” เปียซู่หลันยิ้มตอบ “แต่คงจะเร่งด่วนมากเจ้าคะ เมื่อวานก็ส่งข้ามาหาท่านรอบหนึ่งแล้ว แต่ปรากฏว่าท่านลุงไม่อยู่”

เงินขวัญสู้ไม่สนใจว่าท้องฟ้าในยามนี้มีตีสนิทแล้ว เขารีบผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วตามเปียซู่หลันไปยังตรอกวัดจิ้งอันในทันที

สองร้อยสามสิบ เล่าสู่

ที่หน้าประตูใหญ่ เงินชวีสุ่ยและเปี่ยซู่หลันบังเอิญพบกับโต้วซื่ออิงที่
เพิ่งกลับมาจากข้างนอกด้วยความเมามาย

พออีกฝ่ายเห็นเงินชวีสุ่ยถือสมุดบัญชีอยู่ในมือก็ประหลาดใจเป็นอย่างมาก จนอดที่จะเหงนหน้ามองฟ้าไม่ได้

ยามนี้ห้องฟ้ามืดสนิท โคมไฟก็ถูกจุดขึ้นรอบบริเวณ

เงินชวีสุ่ยจึงรีบเอ่ย “จู่ๆ คุณหนูสี่ก็มีคำสั่งเรียกหาขอรับ แจ้งว่าอยาก
ให้ข้ารวบรวมบัญชีของครึ่งปีที่ผ่านมาทั้งหมด วุ่นวายอยู่นานกว่าจะได้มารายงาน
คุณหนูสี่เอาป่านนี้ขอรับ...”

โต้วซื่ออิงพยักหน้าหงึกๆ กลางตบไหล่เงินชวีสุ่ย ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียง
อู้อึ้งฟังไม่ชัด แต่ท่าทางที่แสดงออกก็พอใจเป็นอย่างมาก “ดีมาก! ดียิ่งนัก!
พวกเจ้าดูแลคุณหนูสี่ให้ดีๆ แล้วข้าจะไม่ให้พวกเจ้าขาดทุนแน่!”

เปี่ยซู่หลันลอบบ่นอุบอิบในใจ

ไม่รู้นายท่านเจ็ดไปร่ำสุราจนเมามายที่เรือนของผู้ใดมา หากพวกเขา
หวังว่านายท่านเจ็ดจะตกวางวัลให้จริงๆ ก็คงต้องดื่มลมพายุ³⁶³ ไปก่อน
กระมัง

เงินขวัญสู้ยกกล่าวขอบคุณด้วยความเคารพ ก่อนช่วยพยุงไต้วซึ่งอิงกลับไปที่ห้องพร้อมเก็บเก้าอี้ที่ปรี๊ดออกมาต้อนรับ จากนั้นถึงค่อยตามเปี้ยซู่หลันไปยังโถงบุปผา

ไต้วเจาได้รับข่าวมาก่อนแล้ว นางกำลังรอเงินขวัญสู้ยู่ที่โถงบุปผาในเครื่องแต่งกายเป็นระเบียบเรียบร้อย

เปี้ยซู่หลันยกน้ำชาเข้ามา ก่อนผละถอยไปเฝ้าอยู่หน้าประตูอย่างเงียบเงียบ

เงินขวัญสู้ประสานมือคารวะพลางสารภาพ “ข้ารู้สึกละอายใจที่จะพบหน้าสหายเก่ามาตลอด หากจะมีติดต่อกันบ้างก็เพราะมีเรื่องจำเป็นต้องไปหิวานขอความช่วยเหลือ แต่บัดนี้ข้าอยู่ในวัยที่รู้จักรับฟังและแยกแยะถูกผิดแล้ว วิเคราะห์ที่ใคร่ครวญการต่างๆ อย่างทะลุปรุโปร่งกว่าเมื่อก่อน สองวันมานี้จึงแวะไปเยี่ยมเยียนหักทายสหายเก่ามาขอรับ ทำให้คุณหนูต้องกังวลใจแล้ว”

ไต้วเจาไม่ใช่หนายที่เรียกร้องให้ผู้ยู่ได้บำนาญชดเชยรายงานตนทุกฝีก้าว นางจึงเพียงแค่มึนแล้วถามเรื่องการไปเยี่ยมเยียนสหายของเขา ก่อนที่ทั้งสองจะเข้าสู่ประเด็นสนทนา

“ข้าไปพบสหายเก่าครั้งนี้เพราะมีเจตนาขอรับ” เงินขวัญสู้เอ่ยเสียงขรัมิ “ในจวนอิงกัวงมีคลื่นน้ำก่อตัวท่ามกลางเมฆหมอกสลัว คิดว่าคุณหนูคงจะมองออกเช่นเดียวกัน ก่อนหน้านั้นเรื่องเหล่านี้มิได้เกี่ยวข้องกับพวกเรา แม้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงทว่าก็ไม่เกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของคุณหนูแต่อย่างใด แต่ตอนนี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว คุณหนูหมั้นหมายกับชื่อจื่อ พวกเราต้องลงหลักปักฐานอยู่ในเมืองหลวง บางเรื่องจำต้องวางแผนไว้ล่วงหน้าป้องกันไว้ดีกว่าแก้ไขภายหลัง คงไม่อาจฟังพาชื่อจื่อได้ทุกอย่าง”

เขานึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างไต้วเจากับช่งโม่ นึกถึงความเด็ดขาดและรักษาสัจจะของช่งโม่ ก็กลัวว่าไต้วเจาจะมองช่งโม่ด้วยสายตาไม่เป็นธรรม จึง

363 สำนักเงินที่ใช้สื่อว่าไม่มีสิ่งใดเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ถึงขั้นต้องสูดลมเพื่อให้อิ่ม

ผ่อนน้ำเสียงลงแล้วอธิบาย “อุปนิสัยใจคอของชื่อจิว พวกเราต่างขัดแย้งกันดี ทว่ายังมีบางเรื่องที่เกรงว่าแม่แต่ตัวชื่อจิวก็ยังจนปัญญาจะสะสางได้ ถึงตอนนั้นพวกเราก็จะกลายเป็นฝ่ายถูกบีบบังคับ

“ฉะนั้นเจตนาของข้าก็คือพวกเราจำเป็นต้องผูกมิตรไมตรีไว้ให้มากเข้าไว้ อาทิเหล่าขุนนางที่ไปมาหาสู่กับซุ่ยสี่อาน หรือสหายเก่าของข้าเหล่านั้น... หากเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นในจวนอิงกั้วกง ถ้าพวกเรามีผู้หนุนหลัง มีไฟตายอยู่ในมือ ต่อให้มีโอกาสช่วยเหลือชื่อจิวได้ อย่างน้อยที่สุดก็สามารถรักษาชีวิตของท่านเอาไว้ได้ ไม่ถึงขนาดปล่อยให้ท่านตกอยู่ในอันตรายได้ขอรับ!”

โด้วจาประหลาดใจเป็นอย่างมาก

น้ำเสียงของเงินชวีสุ่ยราวกับเอ่ยถึงชีวิตหลังจากที่นางแต่งงานไปแล้วอย่างไรอย่างนั้น

“พูดเช่นนั้น ท่านสนับสนุนให้ข้าออกเรือนไปหรือเจ้าคะ” นางถามเงินชวีสุ่ย

เงินชวีสุ่ยกล่าวหว่านล้อม “ถึงแม่ชื่อจิวจะตื้อตึง แต่ถ้าท่านแต่งงานกับชื่อจิวก็มีข้อดีอยู่หลายประการ ประการแรก จวนอิงกั้วกงแข็งแรงแรงอำนาจ ครั้งนี้ท่านปฏิเสธการสู่ขอของสกุลจิว เกรงว่านายท่านห้าจะต้องชดเชยให้สกุลจิวอย่างหนักหนามีไม่น้อย แม้ว่าคนจวนตะวันออกจะไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้ แต่จะต้องรู้สึกกินแหนงแคลงใจอย่างแน่นอน

“หากท่านยังอยู่ที่เรือนต่อไป หลังจากนั้นพวกเราคงต้องเอาขึ้นเอาเชิงกับคนจวนตะวันออกไปอีกนาน ใครจะพ่ายแพ้ ใครจะชนะก็ยังไม่บอกไม่ได้ แต่ถ้าท่านแต่งงานเข้าจวนอิงกั้วกงไป ต่อให้ในใจของคนจวนตะวันออกจะไม่ยินดี แต่เมื่อมีร่วมเงาขนาดใหญ่ของจวนอิงกั้วกงปกคลุมอยู่ พวกเขาก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากปล่อยให้ความขัดแย้งในอดีตทิ้งไป

“เรียกว่าแก้ไขความสัมพันธ์ภายในสกุลโด้วจาได้โดยไม่ต้องเปลืองแรงเลยแม้แต่นิด ข้าจวนตะวันออกยิ่งจะเคารพท่านมากขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง สำหรับท่านแล้วก็ใช้ว่าจะเป็นเรื่องไม่ดีนะขอรับ...”

“ประการที่สอง พวกเรากับชื่อจ๊อบต่างรู้ดีในลักษณะบางอย่างของกันและกัน เป็นอย่างดี เมื่อคุณหนูแต่งเข้าไปแล้ว ก็ไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมากดขี่ข่มเหง ท่านได้ ต่อให้ท่านเสนอขอแยกเรือนกันอยู่ ชื่อจ๊อบก็คงมิได้รู้สึกตระหนกตกใจอะไรนัก...

“ประการที่สาม ท่านสามารถขอให้ชื่อจ๊อบช่วยทวงคืนสินเดิมในนามของท่านทั้งหมดกลับคืนมาได้ เช่นนี้พวกเราที่ย่อมสามารถเลี้ยงดูเจ้าแก้วเรือนของเราได้โดยอิสระ ใช้เวลาอย่างมากที่สุดราวสิบปีก็สามารถโยกย้ายทรัพย์สินออกจากจวนสกุลไต้หวันได้ทั้งหมดแล้วขอรับ” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ เขาก็อดที่จะคลี ยิ้มด้วยความปิติยินดีไม่ได้ “คุณหนู หากเป็นเช่นนี้พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตโดยพึ่งพาสกุลไต้หวันอีกต่อไป แบบนี้ย่อมจะเป็นนายของตนเองได้นะขอรับ”

มีหรือที่ไต้หวันจะไม่รู้

ที่ว่าพวกเขาต้องข้ามผ่านความเปลี่ยนแปลงของวังหลวงในสี่ปีให้หลัง ไปให้ได้เสียก่อน และจวนอิงกั๋ววงก็ต้องยืนหยัดต่อไปได้โดยไม่พังกินาศเสียก่อนเช่นกัน

ที่ว่านางกลับมามีอาจบอกเล่าเรื่องที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นเหล่านี้ให้เงินขวัญสู้ ฟังได้

ไต้หวันใคร่ครวญแล้วก็เลียบเคียงถาม “รั้งคว่ำแล้วไซ้ ไซ้ยอมไม่ สมบูรณ์ สกุลบรรดาคักดีล้วนแต่ต้องพึ่งพาพระเมตตาจากฝ่าบาททั้งสิ้น ไม่ว่าจะป็นฟ้าร้องหรือฝนกระหน่ำ ลิงเหล่านี้เปลี่ยนแปลงมีอาจคาดเดาได้ เมื่อแต่งเข้าจวนอิงกั๋ววงไปแล้ว ชีวิตก็จะถูกผูกไว้กับจวนอิงกั๋ววง หากจวนอิงกั๋ววงประสบชะตากรรมเช่นจวนตั้งกั๋ววงแล้วละก็ ต่อให้พวกเราเตรียมการเอาไว้มากมายเพียงใดก็คงมีอาจทำอะไรได้ ในใจของข้าจึงรู้สึกไม่มั่นคงสักเท่าไรเจ้าคะ”

เงินขวัญสู้ยกกล่าว “คุณหนูทราบหรือไม่ว่า ที่เข้าไปพบสหายเก่าเพราะยังมีจุดประสงค์อีกประการหนึ่ง” เขากล่าวก่อนยิ้มบาง “ข้าสงสัยว่าชื่อจ๊อบจะมีใช้ บุตรในอุทรของอิงกั๋ววงขอรับ”

“เป็นไปได้ไม่ได้!” โต้วเจาตกใจเสียนปิดจอกน้ำชาข้างมือพลิกคว่ำ น้ำชาไหลผ่านโต๊ะและหยดลงสู่พื้นหินสีเขียวจนเกิดเสียงดัง ‘ตึง ตึง’ อย่างรวดเร็ว หากซึ่งไม่มีไซ้บุตรชายของซึ่งอีซุน แล้วเหตุใดซาติที่แล้วเขาถึงต้องปลิดชีวิตบิดาสังหารน้องชายอย่างไรเหตุผลเช่นนั้นด้วย

เฉินชีวี่สุ่ยระบายยิ้มแล้วช่วยยกจอกน้ำชาของโต้วเจาขึ้นมา ก่อนแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัย “ท่านดูเถิด เรื่องที่แม่แต่ท่านเองก็ยังคงคาดไม่ถึง ชื่อจื่อจะคิดถึงได้หรือไร ทว่าเรื่องราวในใต้หล้านี้มักอยู่เหนือความคาดหมายเช่นนี้เสมอขอรับ”

โต้วเจาจำต้องยอมรับว่าคำพูดของเฉินชีวี่สุ่ยมีเหตุผล หัวใจของนางเต้นระลำ ไม่อาจตรึงตรองสิ่งใดได้แล้ว

“ตามที่ตัวนกงอ้เคยกล่าวไว้ ชื่อจื่อมีวรยุทธ์สูงส่ง ทว่าเขากลับถูกอังก่วงที่ไม่มีแม่แต่กำลังจะจับโก๋โบายจนปางตาย เหตุผลทั้งหมดทั้งมวลก็คงหนีไม่พ้นเรื่องสถานะพ่อลูก และสถานการณ์นั้นเกินความคาดหมายของชื่อจื่อ”

เฉินชีวี่สุ่ยกล่าวต่อ “ไม่รู้จักรัฏฐเขาหลูซาน ก็เพียงเพราะว่าตนอยู่บนเขา ลูกนั้น ทว่าพวกเราไม่เหมือนกันขอรับ พวกเราล้วนแต่เป็นคนนอกกระดานทั้งสิ้น มองการณ์โดยอ้อมชัดเจนกว่า ประจักษ์ชัดกว่ามาก เรื่องที่คุณหวูตักกังวล ข้าก็ได้ใคร่ครวญอย่างรอบด้านแล้วเช่นกันขอรับ”

เขาโน้มกายลงเล็กน้อย แวดตาที่ทอดมองโต้วเจาเปล่งประกายแวววาว “นี่ก็เหมือนกระดานหมาก หากพวกเราสามารถเปิดเผยอุบายหมากกระดานนี้ได้ ย่อมทราบสาเหตุใต้อังก่วงจึงทำเช่นนี้กับชื่อจื่อ ด้วยนิสัยใจคอและฝีมือของชื่อจื่อ ยังต้องกังวลว่าจะรับมืออังก่วงมิได้หรืออย่างไร... เมื่อปัญหาภายในหมดสิ้นไปแล้ว จะต้องกังวลเรื่องปัญหาภายนอกอีกหรือขอรับ จวนอังก่วงจะตกต่ำพังทลายลงไปเองได้อย่างนั้นหรือ!”

ขณะที่เขาพูดก็เอนกายกลับไปด้านหลัง และพิงพนักของเก้าอี้ไท่ซือ ก่อนจะเลิกคิ้วกล่าวด้วยรอยยิ้มกว้าง “คุณหนู ผู้เป็นบุรุษย่อมปรารถนา ‘กุมอำนาจใต้ผืนฟ้ายามตื่น เอนกายบนตักหญิงงามยามหลับ’ กันทุกคนขอรับ

ในใต้หล้านี้มีสตรีมากมายที่สามารถช่วยซื้อจ๊อบเพิ่มพูนอำนาจได้ แต่ถ้าท่านได้รับตำแหน่งนี้ไป ชีวิตที่เหลือของท่านหลังจากนี้ย่อมสามารถยืนหยัดอยู่ในจวนอิงกั๊วกงได้อย่างเต็มภาคภูมินะขอรับ แบบนี้ไม่ดีกว่าการต้องวิวาทเบาะแว้งกับสตรีเรือนในและลูกหลานสกุลไต้หรือไร”

เวลานี้ไต้จางสงบจิตสงบใจได้แล้ว นางอดไม่ได้ที่จะตัดบทเดินชีวิตสู่ย “แต่ถ้าสืบสาวได้ว่าซื้อจ๊อบมีขุนบุตรในอุทรของอิงกั๊วกง เกรงว่าสิ่งที่รอพวกเราอยู่คงไม่พ้นถูกฆ่าปิดปากกระมัง”

เดินชีวิตสู่ยหัวเราะในลำคอก่อนจะกล่าว “อิงกั๊วกงต้องการสังหารซื้อจ๊อบ ขำลองใคร่ครวญดูแล้วมีความเป็นไปได้แค่สองอย่างขอรับ ประการแรก ซื้อจ๊อบมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของอิงกั๊วกง ประการที่สอง ตัวซื้อจ๊อบมีผลต่อความเป็นความตายของอิงกั๊วกง... หลังจากที่ย้ำได้ยืนยันว่าท่านกับซื้อจ๊อบหมั่นหมายกันแล้ว ก็เริ่มสืบความบางเรื่องมา จากนั้นจึงไปพบสหายเก่าแล้วขอให้เขาช่วยตรวจสอบเรื่องของซื้อจ๊อบ

“แม่เนมของซื้อจ๊อบที่ถูกเลือกมาจากจวนแม่เนมเป็นคนอำเภอส่วหนิง ตอนที่ยังซื้อจ๊อบอายุได้สามขวบนางก็ออกจากจวนไปแล้ว ทุกวันนี้ยังใช้ชีวิตอย่างสุขสบายดี พบเจอผู้ใดก็ชอบแสดงตัวโอ้อวดว่าเคยเป็นแม่เนมของซื้อจ๊อบอิงกั๊วกงมาก่อนขอรับ ฟังจากที่นางกล่าว นางไปถึงจวนอิงกั๊วกงก่อนที่ซื้อจ๊อบจะเกิดสิบวัน หมอตำแยที่ทำคลอดให้เจียงซื่อในเวลานั้นก็เป็นคนที่สองเฮาแนะนำมาให้ ซึ่งเคยช่วยพระนางประสูติโอรสธิดามาก่อน

“ไม่เพียงแต่ไต้ฟูเหรินลู่จวนอิงกั๊วกงผู้ล่วงลับไปแล้วที่อยู่ในห้องคลอดด้วย ยังมีไต้ฟูเหรินเหมยจวนตั้งกั๊วกงอีกคนขอรับ ส่วนนายท่านผู้เฒ่ากั๊วกงก็รั้งรออยู่ที่ลานเรือนด้านหน้า หลังจากอาบน้ำเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ซื้อจ๊อบแล้ว ไต้ฟูเหรินทั้งสองก็เป็นผู้อุ้มซื้อจ๊อบออกมาจากห้องคลอด เพื่อให้นายท่านผู้เฒ่ากั๊วกงและอิงกั๊วกงได้พบหน้าด้วยตนเอง

“จากนั้นไต้ฟูเหรินเหมยที่ได้รับคำเชิญจากไต้ฟูเหรินลู่ก็มาช่วยกำชับสาวใช้ดูแลเจียงซื่ออยู่เดือนหลังคลอดบุตรด้วยตนเอง ขณะที่ไต้ฟูเหรินลู่กับ

แม่มนำสาวใช้กลุ่มใหญ่มาช่วยกันดูแลจิวจิว นายท่านผู้เฒ่ากั้วกงนอกจากการไปว่าราชการที่ราชสำนักแล้ว เวลาอื่นๆ ก็อุ้มหลานอยู่ในเรือนตลอด... โอกาสที่จิวจิวจะถูกลับเปลี่ยนตัวแทบไม่มีเลยขอรับ”

โต้วเจาไม่เชื่อว่าช่างโม้จะไม่ไซ้บุตรชายในอุทรของช่งอู่ซุนเช่นกัน ทว่าท่าทางจริงจังของเงินชวีสู่ยกลับทำให้นางคล้อยตาม นางจึงเอ่ยขึ้นไม่เต็มเสียง “ถ้าเช่นนั้นท่านสงสัยว่าจิวจิวมีบางสิ่งซึ่งส่งผลต่อความเป็นความตายของอิงกั้วกงอย่างนั้นหรือ”

เงินชวีสู่ยพยักหน้าพลางกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “มิใช่ว่ามีบางสิ่งซึ่งส่งผลต่อ ‘ความเป็นความตาย’ ของอิงกั้วกงขอรับ แต่เป็นสิ่งที่ ‘ลดทอนผลประโยชน์’ ของอิงกั้วกงต่างหาก ทำให้อิงกั้วกงยอมตัดใจสังหารบุตรชายอย่างไร้ทางเลือก”

โต้วเจาปลันขมวดคิ้วมุ่นโดยไม่รู้ตัว

“เวลากระชั้นชิดเกินไป” เงินชวีสู่ยทอดถอนใจ “ไม่เช่นนั้นให้จิวจิวอยู่ในที่สว่าง ส่วนพวกเราอยู่ในที่มืด และสืบหาต้นตอของเรื่องทั้งหมดไปอย่างเงียบๆ ถึงเวลาที่คุณหนูแต่งเข้าจวนไปก็ย่อมจะปลอดภัยมากกว่านี้”

เรื่องราวจะง่ายตายถึงเพียงนี้เชียวหรือ

โต้วเจาลังเลใจเป็นอย่างมาก

เงินชวีสู่ยเกลี้ยกล่อมอีก “คุณหนู มีสำนวนกล่าวไว้ว่า ‘หากไม่เสี่ยงโชคก็จะได้มาซึ่งโชคลาภ’ หมายความว่าบางเรื่องมีผลประโยชน์มากเท่าไร ความเสี่ยงก็จะสูงขึ้นมากเท่านั้น โชคดีที่พวกเรารู้รายละเอียดเบื้องลึกของจวนอิงกั้วกง คุณหนูแต่งงานเข้าไปก็ย่อมดีกว่าการออกเรือนไปกับผู้อื่น และมารู้ในภายหลังว่าสกุลนั้น ช่างนอกตั้งหยกใส ช่างในเป็นฝ่ายเนา” อย่างแน่นอน

“ยิ่งไปกว่านั้นพวกข้าก็ได้เตรียมการเอาไว้แล้ว ทั้งยังคะเนแล้วว่าต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ใดบ้างหลังจากที่ท่านออกเรือนไปแล้ว อย่างน้อยแปดหรือเก้าในสิบก็น่าจะสามารถข้ามผ่านความยากลำบากนั้นไปได้ ท่านยังมีสิ่งใดให้ต้องลังเลใจอีกหรือขอรับ รู้ไว้เถิดว่าได้เหล่านี้ไม่มีชนมเบียะที่ตกมา

จากสวรรค์ “ไม่มีเรื่องใดที่ได้มาด้วยการนั่งเฉยหรือกนะขอรับ”

พอเห็นบรรยากาศจริงจังและสีหน้าตั้งเครียดของโด้วเจา เขาจึงกล่าวติดตลกเพื่อให้สถานการณ์ผ่อนคลายลง “นอกเสียจากว่าชื่อจ๊อบจะทำความผิดฐานกบฏแล้ว ข้าก็รับรองว่าจะช่วยให้ท่านถอนตัวออกมาทันโดยไม่บาดเจ็บ แม้แต่ปลายก้อย คุณหนูยังไม่วางใจอะไรอีกหรือ”

โด้วเจาได้ยินแล้วก็เผยสีหน้าประหลาดใจออกมา

แต่ถ้าซ่งโม่ก่อการกบฏขึ้นในอนาคตเล่า!

เงินขวัญถุงเห็นดังนั้นก็ชะงักไปก่อนจะเอ่ยถาม “ทำไมหรือ หรือว่าข้ากล่าวอะไรผิดไปขอรับ”

หรือโด้วเจาจะสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง แต่ไม่ได้บอกเขา

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ” โด้วเจาเอ่ยอย่างห่อเหี่ยว “เรื่องนี้ข้าต้องทบทวนให้ละเอียดเสียก่อน”

หลังจากฟังวาจาของเงินขวัญถุงแล้ว ในใจของนางก็ยิ่งสับสนหนักขึ้นกว่าเดิม

ตกลงว่าจะแต่งหรือไม่แต่งดี...

เวลาสามารถหยุดเดินให้นางขบคิดทบทวนสักครั้งได้หรือไม่

หลังจากเดินไปส่งเงินขวัญถุงแล้ว โด้วเจาก็ยืนกำมือแน่นอยู่ในลานเรือนก่อนจะแผดเสียงร้องออกมาเพื่อระบายความรู้สึกที่อัดอั้นในใจ

เสียงนั้นทำให้โด้วซื่ออิงที่เพิ่งล้างหน้าล้างตาเสร็จและเตรียมที่จะเข้านอนตกใจเสียจนหน้าตาตื่น ถึงขั้นรีบปรี้ออกจากห้องมาหานางโดยไม่ได้สวมรองเท้า “เกิดอะไรขึ้น เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ” โหลโด้วเจาลูตัก นางตอบด้วยน้ำเสียงเฉา “เมื่อครู่เห็นเงาดำตะคุ่มๆ ก็เลยตกใจเจ้าคะ พอมองชัดถึงได้รู้ว่า เป็นแมวตัวหนึ่ง”

โด้วซื่ออิงถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะกวักมือเรียกโด้วเจาอย่างมีลัษณคมใน “มาเถิด พ่อมีเรื่องจะคุยกับเจ้า”